Blood & honour

VELDHANDLEIDING

MAX HAMMER

Ik draag dit boek op aan de nagedachtenis van onze gemartelde helden George Lincoln Rockwell en Ian Stuart Donaldson, de belangrijkste propagandisten en politieke vernieuwers van het naoorlogse nationaalsocialistische tijdperk; aan onze kameraden Steve “Micetrap” van whitepride.net, die ruimte heeft veroverd voor onze beweging, en Erich Gliebe, redacteur van Resistance, die een groot project heeft gered en de prioriteiten weer op orde heeft gesteld; en ten slotte aan mijn drie zeer goede vrienden, de onbezongen kampioen van de propagandaoorlog Marcel Schilf, de videovirtuoos Marko “Jäsä” Järvinen en de dapperste van alle Zweden, Robert “Info-14” Vesterlund.

Inhoud

Voorwoord	**3**
Hoofdstuk 1: Ideologie	**6**
Hoofdstuk 2: Organisatie	**8**
Hoofdstuk 3: Propaganda	**19**
Hoofdstuk 4: Geweld en terreur	**27**
Hoofdstuk 5: De activist	**33**
Hoofdstuk 6: De toekomst	**41**

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Oorspronkelijk uitgegeven als *Blood & Honour: Field Manual*, ca 2000

Voorwoord

De simpele waarheid is dat er, ondanks alles wat er gaande is binnen en rondom onze zogenaamde beweging, in wezen maar twee echte redenen zijn voor het bestaan van die beweging:

1. Het ten val brengen van de heersende oude orde van onze vijanden;
2. Het opbouwen van een nieuwe orde gebaseerd op onze eigen principes en ideeën.

En de trieste waarheid is dat we tot nu toe jammerlijk hebben gefaald op beide fronten.

Niemand kan natuurlijk verwachten dat een zo zwartgemaakt en onderdrukt idee als nationaalsocialisme binnen een relatief korte tijd weer aan de macht komt. Per slot van rekening duurde het de christenen honderden jaren om terrein terug te winnen na de moord op hun stichter door de zionisten van die tijd. Toch zou men na alle inspanningen en offers van de afgelopen vijftig jaar een beetje meer vooruitgang op het eerste vlak mogen verwachten. Maar in plaats van toe te geven aan onze eisen of in te storten onder ons verzet, heeft de vijandelijke staat zijn greep juist verstevigd.

Een belangrijke reden voor onze mislukkingen en fiasco's is dat we het probleem van de machtsgreep nooit echt onder ogen zien door de concrete hoe-vragen te bespreken. Zeker, de meeste van ons weten wel wat we willen en waarom we het nodig hebben. Maar zodra het aankomt op de cruciale vraag hoe we dat moeten doen, vluchten de meeste mensen in de beweging – zowel leiders als volgelingen – terug naar de veilige dromen over oude en betere tijden, fraaie politieke interpretaties, fanatieke religieuze oefeningen of gewoon de gezellige warmte van de kroegkameraadschap.

Ik ben aangevallen als een negatieve pessimist en regelrechte anti-intellectueel omdat ik bovenstaande feiten heb benoemd. Die beschuldigingen zijn natuurlijk onzin en komen vooral van de mensen die zelf het doelwit van mijn kritiek waren. Uiteraard hebben we kennis en argumenten nodig. Maar zoals ik keer op keer heb gesteld: de waarheid zal je niet vrijmaken. Dat heeft ze nog nooit gedaan. Vrijheid, net als al het andere in het leven, wordt gewonnen door strijd.

Helaas is “waarheid” tegenwoordig te relatief en te inflatoir geworden om nog echt doorslaggevend te zijn in onze strijd. Begrijp me niet verkeerd. Ik weet dat wij de waarheid aan onze kant hebben, jij weet het, en veel – maar nog steeds veel te weinig – andere goede mensen weten het ook. Maar wat dan? Het is prima om onze troepen te onderwijzen. Toch beschikken de meeste van onze mensen over voldoende basiskennis, natuurlijke instincten, gezond verstand en gezonde agressie om te begrijpen waar het om gaat en waarom we moeten vechten.

En om het bot en duidelijk te zeggen: hoeveel argumenten hebben we eigenlijk echt nodig? Hoe vaak krijgen we de kans om ze te presenteren? Idealiter moeten we altijd bereid zijn ons standpunt toe te lichten, dat zeker. Maar is dat werkelijk de prioriteit? Aan de boeken en tijdschriften die binnen de beweging worden aangeboden, zou je kunnen denken dat het exacte aantal joodse commissarissen in Lenins eerste regering kennen of wat een rock-“ster” vindt van muziek, bier en Adolf Hitler de allerbelangrijkste zaken zijn voor de nationaalsocialistische lezer. En het zoeken naar onze wortels en het herbeleven van onze tradities… Zeker! Maar Arische broeders en zusters, op dit exacte moment staan we

voor fysieke uitroeiing – zowel als beweging als ras. En als ik echt onaardig zou zijn, zou ik zeggen dat dit culturele hobbyisme een luxe is die we ons op dit moment eenvoudigweg niet kunnen veroorloven.

Ik ben niet zó onaardig, maar onze allerhoogste prioriteit is wel degelijk om te handelen en te weten hoe. En het moment is nu. De waarom-vragen hebben we de afgelopen 55 jaar voldoende verteerd. Met andere woorden: het is hoog tijd voor een verandering van prioriteiten.

Dit boek is bedoeld om het gat te vullen op het gebied van concrete activistische instructies. Het is te lezen als een diepgaand vervolg op mijn eerste werk, “The Way Forward”. Ik ben blij te kunnen melden dat dit kleine boek positief is ontvangen in de meeste kringen van de beweging die ertoe doen. Een enkeling verzette zich er meteen tegen, wat me niet verbaast. Het was immers een harde aanval op de achterblijvers, profiteurs en parasieten binnen de beweging. Anderen hebben het heel discreet vermeden (= geboycot), en dat heeft me wel dwarsgezeten. Zijn sommige sleutelfiguren van Ian Stuarts organisatie misschien meer geneigd tot rock & roll dan tot rotsen en revolte? We zullen het spoedig zien. ZOG heeft manieren om ons allemaal op de proef te stellen.

Over het algemeen geloof ik echter dat “The Way Forward” ons enkele stappen vooruit heeft geholpen op de lange en zware weg naar de overwinning. Het feit dat het boek inmiddels in vijf talen is vertaald en in twee talen als internetversie beschikbaar is, bewijst dat het terecht bestaat.

Waar “The Way Forward” algemene principes en doelen behandelde, moet dit nieuwe boek dienen als een volledig operationeel handboek voor de Blood and Honour-strijder.

Van woorden naar actie.
Van kritiek naar vernietiging.
Van hoop naar visioenen.
Van wanhoop naar overwinning.

Max Hammer

C18
terrormachine

Hoofdstuk 1: Ideologie

Het nationaalsocialisme is de ideologie van de nationaal-revolutionaire beweging die Blood and Honour vertegenwoordigt. Daarover mag geen twijfel of discussie bestaan. Waarom niet? Omdat dit de enige ideologie is die niet alleen de eeuwige wetten van de natuur in het algemeen en onze belangen in het bijzonder weerspiegelt, maar ook de energieke kracht bevat die nodig is om haar volgelingen op zijn best zegevierend en op zijn minst eervol door de strijd die voor ons ligt te loodsen.

Zeker, het wekt haat en vijandigheid op en lokt een felle tegenaanval uit van onze vijanden in de Zionistische occupatieregering. Maar ZOG zal elke dreiging voor zijn tirannieke heerschappij saboteren en proberen uit te roeien, of het nu openlijk nationaalsocialisme is of populistische vaderlandsliefde. Kies je voor de tweede optie, dan zul je misschien sneller stijgen, maar de val zal niet alleen onvermijdelijk zijn, hij zal ook veel harder, verwoestender en oneervoller zijn dan wat de nationaalsocialistische kamp ooit zal overkomen.

Nationaalsocialisme is niet alleen het juiste, het is ook de enige echte alternatief dat niet tot nederlaag gedoemd is. Het zorgt voor een zwaardere strijd, dat is zeker. Maar het trekt ook hardere strijders aan. En als je vijandigheid wilt vermijden, kun je het beste op je rug gaan liggen als een brave underdog – en vredig… sterven.

Er is wel behoefte aan een definitie van nationaalsocialisme. We zullen de valkuil van ideologisch debat vermijden. God weet dat er genoeg boeken en artikelen over dat onderwerp bestaan. Voldoende om te zeggen dat we leven op de drempel van een nieuw millennium (toen ik dit typte, waren we daadwerkelijk het jaar 2000 ingegaan), in tijden die sterk verschillen van de jaren twintig en dertig in Duitsland en de jaren veertig in Europa. Hoewel de basisvijand dezelfde is gebleven, heeft hij zowel zijn uiterlijk als zijn tactieken veranderd. Daarnaast zijn nieuwe bedreigingen ontstaan en nieuwe vijanden opgestaan – soms als vervanging van anderen, maar meestal als natuurlijk gevolg van de oude ziekte.

De “nazi” van vandaag moet zich aanpassen aan de moderne tijd. Dat woord heeft een slechte bijsmaak, dat weet ik. Maar het blijft het juiste woord om te gebruiken. Fundamentalisten mogen dan gerespecteerd worden als trouwe legioenen van gelovige volgelingen, in het echte politieke strijdperk lopen ze het risico over te komen als spoken in de kleren van een helaas veel te ver verwijderd verleden – zo indrukwekkend als de veren van de dodo, en even uitgestorven als die ongelukkige vogel. “All dressed up and nowhere to go” zou een passende dodenrune kunnen zijn voor hen die mechanisch de tactieken en strategieën van een halve eeuw geleden herhalen.

Ik mag dan bruut pragmatisch klinken, maar misschien kan ik de fundamentalisten troosten door eraan te herinneren dat Hitler zelf weinig tijd had voor de reactionaire nationalisten van zijn tijd. De overblijfselen van het Duitse keizerrijk waren hooguit een kleurrijk onderdeel van de veteranenparade op veteranendag. Politiek verdwenen ze snel van het toneel, hoewel hun leiders, zoals Hindenburg en Ludendorff, zeker het persoonlijke respect van de Führer genoten. Alle regels hebben hun uitzonderingen.

Terwijl nationaalsocialisme overal ter wereld wordt onderdrukt, zijn er een groeiend aantal landen waar onze ideologie ronduit verboden is. Dat veroorzaakt vanzelfsprekend een dilemma. Moeten we ons volledig aan onze principes houden en de legaliteit verlaten voor ondergrondse politieke oorlogvoering?

Of moeten we optreden als wolven in schaapskleren (of duivels in vermomming, zoals onze vijanden het zouden noemen)? Op dit moment is er niet veel keus. De nationaalsocialistische bewegingen in deze vervloekte naties van pseudo-democratie van het meer kwaadaardige soort hebben noch de kracht, noch de middelen voor een allesomvattende oorlog van gewelddadig verzet. Daar wordt aanbevolen om bestaande legale nationalistische groepen te infiltreren of nieuwe op te richten. Hoewel dit op het eerste gezicht een tegenstrijdigheid lijkt met de openingsregels van dit hoofdstuk, kan de nationaalsocialistische invloed die groepen juist nieuw leven inblazen en hen vooruit dwingen naar het echte slagveld.

Diehard-“nazi’s” die zich niet op hun gemak voelen in een afgewaterd, democratisch jasje, hebben nog steeds de optie van leaderless resistance en directe actie. En als ZOG besluit zelfs zijn democratische oppositie de kop in te drukken, laat het ons helemaal geen keuze meer. (Handleidingen voor guerrillaoorlogvoering zijn er genoeg…)

De organisatorische aspecten worden uitgebreid behandeld in het volgende hoofdstuk. Als conclusie van dit hoofdstuk kan ik alleen zeggen dat ons geloof nationaalsocialisme is. Het is een levende en zich ontwikkelende kracht in onze harten en in onze geesten – ook al kan het niet altijd in onze politieke manifesten staan.

Hoofdstuk 2: Organisatie

Dit is zonder twijfel het belangrijkste hoofdstuk in dit boek, en ook het moeilijkste om te schrijven. Niet alleen omdat het onderwerp zo verwaarloosd is, maar ook omdat de inhoud zo doorslaggevend kan zijn.

We moeten eerst onze eigen “moederorganisatie” behandelen, namelijk de Blood and Honour-beweging van Ian Stuart. Deze heeft nu afdelingen – of divisies, als je wilt – in de meeste blanke landen. In sommige landen is ze sterk, in andere niet meer dan een postbus en een paar dapperen. In een paar landen is ze min of meer verboden, en in minstens twee staten is ze opgesplitst in tegenstrijdige secties (de ene vooral om politieke redenen en de andere vooral om persoonlijke redenen).

In de regel is de Blood and Honour-beweging georganiseerd als een netwerk waarvan de activiteiten grotendeels gebaseerd zijn op leaderless resistance. (De uitzondering is Duitsland, waar de Blood and Honour-kameraden – waarschijnlijk om etnische en culturele redenen – hebben gekozen voor de klassieke en traditionele organisatiestructuur met functionarissen en leden.) Deze losse organisatiestructuur is zowel de kracht als de zwakte van Blood and Honour. Terwijl ze individuele initiatiefneming garandeert en een crack-down door ZOG bemoeilijkt, kan ze ook gemakkelijk conflicten en verwarring veroorzaken.

De oprichter, Ian Stuart Donaldson van Skrewdriver, was een geboren leider. Maar hij leidde de beweging meer door zijn persoonlijke charisma en idealisme dan door reglementen en orders. Toen hij stierf (waarschijnlijk vermoord door ZOG) was er niemand die zijn stijl kon evenaren. Ideologisch en persoonlijk gekrakeel was het gevolg. Het hielp niet dat pop-“sterren” en profiteurs de organisaties voor hun eigen louche doeleinden gebruikten.

Vandaag de dag heeft Groot-Brittannië twee tegenstrijdige Blood and Honour-groepen, die allebei claimen de politieke erfenis van Ian Stuart te vertegenwoordigen. Hoewel de splitsing zeker persoonlijke meningsverschillen omvat, is ze in de basis politiek. De “moderaten” zien Blood and Honour als een puur muziekorganisatie die populistische nationalistische partijen ondersteunt, terwijl de radicalen – gelinkt aan Combat 18 – de politieke profilering van Blood and Honour zelf als nationaalsocialistische organisatie benadrukken.

Zeker, er zijn veel bekende White Power-rockgroepen gelinkt aan de gematigde fractie en numeriek lijkt die op dit moment de overhand te hebben. Maar aantallen in de honderden doen er weinig toe en rocksterren komen en gaan. Belangrijker zijn de politieke invloed en de kwaliteit van de mensen. De radicalen hebben een sterke basis in Scandinavië en in heel Oost-Europa, terwijl de moderaten een werkrelatie hebben met de Duitsers (die niet per se tegen de radicalen zijn) en de overblijfselen van een Zweedse splintergroep.

Ondanks dat veel goede mensen – om niet zo goede redenen – zich verzamelen in de veilige comfortzone van de muziekmanie van de moderaten, heb ik weinig tijd voor hun entertainmentbedrijf. Ze mogen zich dan gelukkig wanen in de stille achterwateren van de nationalistische politiek, maar wanneer ZOG besluit de boot te laten schommelen – zoals in landen als Zweden en Tsjechië – zullen de meeste van hun artiesten en publiek van angst terugdeinzen en sneller wegrollen dan de snelheid van popmuziek.

Het doel van de Blood and Honour-beweging moet zijn om jonge blanken aan te trekken en te activeren via White Power-muziek en andere White Pride-culturele activiteiten, binnen nationaalsocialistische

politieke richtlijnen. Deze volgelingen moeten vervolgens worden geleid naar bestaande politieke partijen of organisaties van het nationaalsocialistische soort. Waar zulke groepen niet bestaan, moet Blood and Honour ofwel zelf zulke groepen oprichten, of uitsluitend via het eigen Blood and Honour-apparaat blijven werken.

Ondanks haar gebreken is het netwerkmodel nog steeds de beste en bewezen optie. Geen zelfbenoemde “leiders”, geen lidmaatschapskaarten; vooruitgestuwd door een elite van actieve idealisten en verenigd door een gemeenschappelijke band van doel en streven.

Nationaalsocialistische organisaties

We hebben de organisatorische vragen kort aangeroerd in het eerste hoofdstuk over ideologie. Hier ontwikkelen we het thema verder. Terwijl Blood and Honour vooral een gevechtseenheid voor de jeugd is, moet de nationaalsocialistische organisatie waaraan de Blood and Honour-divisie is verbonden, voor alle leeftijden zorgen en zich richten op traditioneel politiek werk: educatie, propaganda, het opbouwen van nationale en lokale afdelingen en deelname aan het algemene politieke leven en de strijd in “onze” samenleving.

Dit soort organisaties bestaat al sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog maar heeft weinig tot geen vooruitgang geboekt. Hoe komt dat? De belangrijkste reden voor het gebrek aan vooruitgang bij openlijke nationaalsocialistische organisaties en partijen is hun naïeve vertrouwen in hun eigen gelijk. Ondanks hun haat tegen de democratie geloven ze nog steeds in haar kansen en mogelijkheden. En wanneer het onvermijdelijke gebeurt – ZOG slaat terug – beantwoorden de groepen het staatsgeweld met machteloze verontwaardiging en zielig geklaag.

Verliezers trekken geen winnaars aan. En ZOG speelt een vaststaand spel dat je niet kunt winnen. Wanneer dit besef doordringt tot de nationaalsocialistische partijen, vallen ze uit frustratie uit elkaar of proberen ze zich te distantiëren van hun eigen ideeën, waarbij ze hun idealen verraden voor een paar gunsten van de demonische democratie. Natuurlijk is dat alles tevergeefs. Mensen zijn niet zo dom. Als ze geen eerlijke nationaalsocialist steunen, zullen ze ook geen oneerlijke steunen. En als ze dat tegen alle verwachtingen in toch doen, zullen de media-mollen van ZOG er wel voor zorgen dat hun achtergrond en bedrog grondig worden blootgelegd voor het publiek waar de verwaterde “nationaalsocialistische” groep zich op richt.

Een nationaalsocialistische organisatie moet de verleiding en valkuil van de democratie vermijden. Als nationaalsocialisten moeten we weten dat de zogenaamde democratie van vandaag niet werkt en nooit bedoeld was om te werken. Het is een ZOG-ding. We worden niet uitgenodigd en zijn niet welkom. En zelfs als we wel bij de masonic/mosaïsche stam van demonische gangsters zouden mogen horen, hebben we een door de geschiedenis geschreven “dossier” en alle wapens van politiek geweld die ZOG maar kan inzetten, tegen ons. We maken geen schijn van kans.

In het beste geval verspillen we al onze middelen in een zinloze en vervloekte poging om een handjevol stemmen te “winnen”. In het slechtste geval verliezen we zowel geloofwaardigheid als eer in een fatale poging om de eeuwige bedrieger te bedriegen. Hoe dan ook verliezen we niet alleen – we zijn verloren, en ons ras met ons.

Onze organisaties moeten zich concentreren op heel andere zaken dan het volgen van het talmoedische boek van de democraten. Onze taken zijn enorm en onze middelen beperkt. Opnieuw is het stellen van de juiste prioriteiten van het grootste belang.

In de “oude” dagen (1945-1975) waren nationaalsocialistische en fascistische organisaties exclusieve plekken (helaas qua aantallen en niet qua financiën…) waar nieuwkomers met scepsis en wantrouwen werden bekeken. De angst voor infiltratie door de geheime dienst of communisten hield de werving laag en de politieke “incest” leidde tot degeneratie van deze organisaties en “partijen”. Obsessie met vijandvervolging en eigen perfectie (klinkt nogal joods…) waren aan de orde van de dag. En als ze niet uitdroogden door gebrek aan geld, uitstierven door het overlijden van leiders, of verboden werden vanwege gefrustreerde geweldsacties of het gebruik van verboden symbolen, bestaan ze nog steeds als privéclubjes voor verbitterde oude mannen uit het verleden.

Dit veranderde allemaal met de populistische opkomst van de Britse National Front, waaruit zowel White Power-rock als Blood and Honour voortkwamen. Nu kon iedereen (en alles) lid worden. Weinig educatie en nog minder discipline. Dit was het aantallen-spel. Maar wat gemakkelijk komt, gaat ook gemakkelijk weer. Na interne ruzies, zowel door gebrek aan ideologische oriëntatie als persoonlijke vetes over geld en macht, stortte de National Front in. Er werd een “nieuwe” partij gelanceerd (de BNP) met dezelfde problemen.

In Zweden heeft een openlijk nationaalsocialistische organisatie, de National Socialist Front (NSF), dezelfde symptomen vertoond. De NSF is ongetwijfeld de succesvolste nationaalsocialistische organisatie ter wereld sinds de moord op de leider van de American Nazi Party, George Lincoln Rockwell. Werving onder jongeren was massaal en bij verschillende bijeenkomsten en concerten (georganiseerd door Blood and Honour) kwamen tussen de 100 en 200 supporters van 15 tot 25 jaar opdagen – ondanks interne geheimhouding en externe politie-intimidatie. Er was een gestage toestroom van nieuwe jonge en enthousiaste gezichten te zien.

Toch werd er, afgezien van meer rituele bijeenkomsten en White Power-concerten, weinig geboden aan het individuele lid. Zo’n jongen of meisje stond waarschijnlijk constant onder druk van ouders, partner, collega’s of anderen vanwege zijn of haar politieke betrokkenheid. Zulke mensen hebben een stevig fundament voor hun overtuiging nodig: ideologisch op politiek niveau educatie, en op persoonlijk niveau de kameraadschap van broeders en zusters in de strijd.

Het is een feit dat de meeste rekruten eerder via invloed van vrienden bij de beweging kwamen dan via een doordachte politieke overtuiging. Hier ligt het risico van een domino-effect. Als de vriend om wat voor reden dan ook zijn of haar lidmaatschap opzegde, was er een groot risico dat hij of zij niet alleen vertrok. Helaas was er, op de regelmatige vurige toespraken bij herdenkingen na, geen georganiseerde ideologische en politieke training. En de sociale banden die nodig waren om de kameraden bij elkaar te houden, bestonden (en bestaan) vooral uit privéfeestjes en kroegentochten. Het is genoeg dat één centrale figuur in zo’n privécircuit wegvalt om de hele groep in de wildernis achter te laten als gemakkelijke prooi voor boze ouders, negatieve vriendjes of vriendinnetjes en niet-politieke vrienden.

De laatste tijd hebben de Zweedse ZOG-kranten een serie haatartikelen gepubliceerd in een campagne om de groeiende golf van nationaalsocialisme in Zweden te breken, door nationaalsocialistische activisten sociaal te stigmatiseren. Dit heeft geleid tot onrechtmatige ontslagen, uitzetting uit vakbonden en

regelrecht geweld tegen de “blootgelegde” “nazi’s”. In zulke tijden zijn een sterk geloof en de steun van medenationaalsocialisten essentieel.

Als de NSF deze beproeving overleeft, moeten ze hun les voor de toekomst leren. En alle andere nationaalsocialistische organisaties moeten deze zaak zorgvuldig bestuderen. Want het laat duidelijk de noodzaak zien van een combinatie van de saamhorigheid en ideologische bewustwording van de oude nationaalsocialistische organisaties en de actieve wervingsstrategieën van de moderne nationaalsocialistische beweging. Het een zonder het ander werkt niet – in elk geval niet op de lange termijn. En onze strijd voor de uiteindelijke overwinning zal niet alleen hard zijn, maar ook zeker heel lang duren.

Sociale activiteiten, zoals concerten en feesten, moeten regelmatig worden georganiseerd om de kameraden binnen de groep te houden. Zulke activiteiten verminderen niet alleen de aantrekkingskracht van de “buitenwereld”, ze trekken ook nieuwe rekruten aan. Maar zowel deze nieuwkomers als de “oude garde” hebben meer nodig dan alleen plezier, spelletjes en pompeuze herdenkingsrituelen. Educatie via ideologische cursussen, evenals gevechtsopdrachten in de vorm van demonstraties, marsen enzovoort, zijn niet alleen nodig voor de organisatie als zodanig. Het is van vitaal belang voor het vormen van het individuele lid tot een echte politieke soldaat.

Een organisatie opbouwen is één ding. Weten wat je ermee moet doen, is iets anders. We hebben duidelijk gemaakt dat het doel van een nationaalsocialistische organisatie niet is om met de “democratische” club het parlementje te spelen. Dat zou zowel zinloos als zelfdestructief zijn. Wat moeten we dan precies doen?

De primaire taak van een nationaalsocialistische organisatie op dit moment is het rekruteren, behouden en activeren van de nationaalsocialisten die al in hun land bestaan. Natuurlijk verschillen de aantallen per land, maar ze kunnen zelfs in de meer “onderontwikkelde” landen zeker in de duizenden lopen. Velen hebben hun geloof gevonden door eigen inspanningen – eenlingen die wachten op een serieus alternatief. Anderen zijn teleurgesteld door nauwelijks bestaande of ingestorte nationaalsocialistische organisaties – teleurgestelde kameraden die zich hebben teruggetrokken in (op zijn best) leaderless resistance of (op zijn slechtst) het gewone defaitistische leven van de doorsneeman.

Deze mensen kunnen alleen worden gewonnen door kracht en professionaliteit. Maar wanneer ze de weg terugvinden, vormen ze een sterke ruggengraat van ervaring en wilskracht. Jonge en arrogante houdingen tegenover deze mensen als verliezers en opgevers zijn begrijpelijk, maar vaak extreem oneerlijk en een teken van uiterste hypocrisie. Veel luidruchtige “nazi”-jongeren in leidende posities zijn als ratten weggerend toen het moeilijk werd – de meesten zijn nooit meer gezien, behalve misschien in de roddelpagina’s van de ZOG-media.

Een nieuwe nationaalsocialistische organisatie vanaf nul opbouwen is geen gemakkelijke taak. Maar het is vaak beter dan proberen nieuw leven in te blazen in een verstofte en halfdode club. Zo’n “partij” kan mensen al hebben weggejaagd of anderen hebben vervreemd door haar inactiviteit (of helaas domheid) en heeft zeker een gemummificeerd leiderschap dat geen veranderingen wil die ten koste gaan van hun eigen macht of het risico inhouden om echt iets te doen.

In sommige gevallen bestaat er echter al een redelijk goed functionerende groep die steun verdient en toekomstpotentieel heeft. Zowel om de instroom van nieuwe en “oude” rekruten te garanderen als om

hen te behouden, is het opbouwen van de infrastructuur van de organisatie net zo belangrijk als de externe activiteiten zoals bijeenkomsten, marsen, demonstraties, krantenverkoop, flyeren enzovoort.

Het hebben van een eigen hoofdkwartier, drukkerij en dergelijke beschermt de beweging tegen boycots – of het nu gaat om het drukken van propaganda of het huren van een vergaderzaal – en zorgt voor een soepele werking, relatief onafhankelijk van bronnen die onder druk van ZOG kunnen staan.

Helaas nemen weinig organisaties het "bedrijfsmatige" deel van de operatie serieus. Dit heeft de deur geopend voor profiteurende parasieten die gedreven worden door hebzucht en niet belast zijn met politiek werk of het "nazi"-stigma. Natuurlijk is het belangrijk om de beweging van zulke bloedzuigers te ontdoen, maar eerlijk gezegd moet worden gezegd dat de beweging zelf vaak de deur opent voor deze geldwolven door haar eigen gebrek aan interesse of bekwaamheid in geldzaken.

In sommige gevallen kan het verstandig zijn om een alliantie te zoeken met de eerlijkere ondernemers, waarbij beide partijen kunnen profiteren. De producten van particulier initiatief zijn meestal van hoge kwaliteit en hebben een zekere propagandawaarde. Dat valt niet te ontkennen. Aan de andere kant leven deze zakenlieden zowel van als dankzij de supporters van de beweging. Dat geldt zowel voor de beveiliging bij hun lucratieve concerten als voor de afnemers van hun "nazi"-producten. Het is niet meer dan eerlijk dat een deel van deze middelen terugvloeit naar de beweging. In de taal van de maffia heet het protectiegeld, in religieuze kringen gezegende offers…

Hoe dan ook, er is geen reden waarom de nationaalsocialistische beweging niet haar eigen merchandise kan produceren. Blood and Honour Scandinavië beheert drukkerijen, uitgeverijen, platenmaatschappijen en postorderbedrijven. Deze zijn goed van pas gekomen bij het ondersteunen van organisaties zoals de eerder genoemde N.S.F. In haar laatste glorieperiode lanceerde de Britse divisie zowel haar eigen politieke organisatie (de National Socialist Alliance) als de eerste Britse, politiek gecontroleerde platenmaatschappij (I.S.D.). Door de "Engelse ziekte" van roddel, intriges en interne oorlogvoering stortte de NSA in. De I.S.D., die artiesten als Warlord, Ken + Stigger en Squadron lanceerde, werd gesaboteerd door de hebzucht van bepaalde wannabe-popsterren die hun boodschap afzwakten om te genieten van de gladde hoezen en vette royalty's van commerciëlere firma's.

Met de Britse White Power-scene terug bij af (in handen van Duitse ondernemers) helpt de Scandinavische Blood and Honour-divisie de radicale fractie van de Britse Blood and Honour bij het heropbouwen van de I.S.D. Een veelzeggend verhaal over het lelijke conflict tussen persoonlijke hebzucht en politiek amateurisme.

In meerdere landen heeft de Blood and Honour-beweging een heel eind gekomen met het opbouwen van een commerciële dienstverlening. Dat is heel natuurlijk, omdat Blood and Honour zich vooral richt op de jeugd en haar activiteiten grotendeels draaien om de White Power-muziekscene. Dit moet niet worden gezien als een belangenconflict. Integendeel, het voornaamste doel van Blood and Honour is het ondersteunen van de nationaalsocialistische organisaties, en een sterke en vitale Blood and Honour-divisie is een groot pluspunt voor de nationaalsocialistische partij van dat land.

Niet iedereen ziet het zo. Een tragisch verhaal over verbroken banden tussen de partij en Blood and Honour komt uit Denemarken. Daar ondersteunde de lokale afdeling van Blood and Honour actief de Deense nationaalsocialistische beweging (DNSB). De Rudolf Hess-marsen in Køge en Greve in 1997 en 1998 hadden niet kunnen plaatsvinden zonder de mankracht van Blood and Honour (zowel Deens als

Zweeds). Uit volkomen ongegronde angst dat Blood and Honour de DNSB zou “overnemen”, eiste de leider Jonny Hansen dat Blood and Honour Denemarken zichzelf zou opheffen. Toen dat niet gebeurde, zette hij leden met Blood and Honour-connecties uit de partij en verbrak hij alle contact met de Blood and Honour-leiding – inclusief kameraden die jarenlang voor Hansen en zijn organisatie hadden gewerkt en offers hadden gebracht.

Het resultaat was dat Blood and Honour zich snel ontpopte als de enige actieve en groeiende nationaalsocialistische groep in Denemarken, terwijl de DNSB wegkwijnde tot een dwergbestaan van pathetische inactiviteit. In 1999 hield Blood and Honour haar eigen succesvolle Rudolf Hess-mars, terwijl de DNSB al haar plannen moest afblazen wegens totaal gebrek aan deelnemers. De roden besloten daarop een allesomvattende aanval te doen op het DNSB-hoofdkwartier in Greve. Getrouw aan hun laffe aard hadden ze hun krachten bewaard tot het huis vrijwel leeg was van nationaalsocialistische activisten. Toen Jonny Hansen een brigade gewapende terroristen zag die het huis wilden bestormen nadat ze hadden geprobeerd de waakhond te vergiftigen, was hij gedwongen de rode mob zelf letterlijk van het terrein te rijden. Vier communistische voetknechten raakten ernstig gewond toen Hansen in een tankachtige aanval met zijn privéauto recht in de rode menigte reed!

Nu wordt hij aangeklaagd voor poging tot moord en zou hij jaren achter de tralies kunnen verdwijnen. Zijn “misdaad” was het verdedigen van zijn eigendom, maar hij kan weinig begrip en nog minder genade verwachten van de juridische adelaars van ZOG.

De moraal van dit trieste verhaal is duidelijk. Als de DNSB niet zo dom de banden met hun vrienden had verbroken, hadden ze nog steeds de mankracht gehad die niet alleen nodig is voor demonstraties en marsen, maar ook voor de bewaking van het partijhoofdkwartier. In plaats daarvan werd Hansen gedwongen tot een eenzaam bestaan en kwam de last van de verdediging op de schouders van de leider zelf te liggen. Een onaanvaardbare situatie met tragische gevolgen.

We koesteren geen wrok en onze sympathie en solidariteit gaan uit naar kameraad Hansen. Maar we kunnen niet nalaten ons af te vragen of Jonny in zijn cel niet de legioenen C18-gladiatoren, Blood and Honour-skinheads en patriottische hooligans mist die hij zelf de kans heeft ontzegd om hun spierkracht en tijd aan de DNSB te geven…

Organisatiestructuren

Netwerk, leaderless resistance, educatie, sociale activiteiten. Dit zijn eigenlijk allemaal nogal abstracte begrippen. Wanneer je toe bent aan het dagelijkse reilen en zeilen van een organisatie – of het nu Blood and Honour of een nationaalsocialistische partij is – heb je structuren nodig naast idealen, ideeën, strategieën en tactieken.

In het begin van het naoorlogse tijdperk waren er vooral twee soorten organisatiestructuren. De intellectuelen, de sociale clubs en de postbusorganisaties hadden meestal een soort bestuur met een “leider” die meer optrad als ceremoniemeester dan als een klassieke fascistische Führer. Soms waren zijn (zelden haar) papieren een academische titel, andere keren zijn bankrekening. Veel kleine operaties, vooral op kelder- of breinniveau, werden feitelijk door de leider zelf gefinancierd. (Een opmerkelijk geval dat boven de gemiddelde mislukkingen uitsteeg was Sir Oswald Mosley’s Union Movement – dankzij zowel zijn moed, charisma en ervaring als zijn sociale positie en privévermogen.)

Daarnaast was er de zogenaamde “lunatic fringe” met zelfbenoemde, potsierlijke “Führers” die opdoken, schokgolven veroorzaakten en weer verdwenen – terug naar het veilige gewone leven, de gevangenis (en soms echte psychiatrische inrichtingen!) of de onderwereld van KGB, CIA en Mossad.

Er zijn natuurlijk belangrijke uitzonderingen. Een daarvan is George Lincoln Rockwell’s American Nazi Party, en een andere de Zweedse Nordiska Rikspartiet (NRP) onder leiding van de trouwe en standvastige nationaalsocialist Göran Assar Oredsson. Hoe dan ook, beide categorieën slaagden er niet in echte vooruitgang te boeken, hoewel organisaties als de ANP, de Union Movement en de NRP zeker een stempel hebben gedrukt op de nationaalsocialistische geschiedenis en hebben gediend als rekruteerder voor de huidige generatie nationaalsocialistische veteranen.

Het idee van een Führer werd voor het laatst geprobeerd in Zweden, door de NSF. De pogingen om een cultus te creëren rond de jonge “nazi” Anders Högström mislukten, deels omdat Zweden geen Führer-volk zijn, maar vooral omdat Högström meer “gekozen” werd als Führer dan dat hij die unieke positie daadwerkelijk verwierf door eigen verdiensten en ambitie. Het stortte allemaal in toen de “Führer” werd ontmaskerd in een massale krantencampagne tegen Zweedse nationaalsocialisten. Ondanks eerdere moed trok Högström zich op oneervolle wijze terug en de NSF wordt nu geleid door een comité van bewezen activisten – triester maar wijzer.

Een nationaalsocialistische beweging van het jaar 2000 rond een allesbepalende leider organiseren wordt niet aanbevolen. Ons volk bezit noch de kwaliteiten van een echte Führer, noch de mentaliteit en acceptatie van zo’n absolute heerser.

Terwijl Blood and Honour door haar karakter en activiteiten het best gedijt bij een extreem losse organisatiestructuur, moet de nationaalsocialistische partij langs traditionele lijnen worden georganiseerd – althans zolang ze legaal kan opereren. Hoewel ik persoonlijk de Führer-stijl van leiderschap niet geschikt vind voor de hedendaagse nationaalsocialistische organisatie, hoeft men niet naar het andere uiterste te gaan. Helaas hebben mensen van ons slag de neiging tot de ergste muggenzifters en zeurpieten te behoren zodra het democratische virus voet aan de grond krijgt. Toegegeven, dit is vooral een plaag die de niet-nationaalsocialistische populistische vaderlandslievende partijen infecteert, maar toch moet men waakzaam blijven. Een druppel gezonde Arische democratie is meer dan genoeg. We hoeven geen parodie te maken van een al tragikomisch systeem.

Het gaat het doel van dit boek te boven om de exacte balans tussen autoriteit en democratie te analyseren en uit te werken. Elke organisatie moet hier zelf aan werken, met inachtneming van alle aspecten – traditie, situatie, karakter van de leden en het leiderschap, lokale wetten – waarbij efficiëntie en kracht de sleutelwoorden zijn.

De jaren die voor ons liggen

Als het consolideren van onze posities door het rekruteren van reeds bestaande nationaalsocialisten en het opbouwen van een moderne infrastructuur de taken van vandaag zijn, wat moeten we dan in de toekomst doen? Het hele idee van het leiden van een nationaalsocialistische organisatie – Blood and Honour of een nationaalsocialistische partij – is om invloed te verwerven en uiteindelijk totale macht voor onze beweging en haar ideologie. Geen gemakkelijke klus en zeker geen klus die in de nabije toekomst klaar is.

Elke droom van snel succes – of het nu via de stembus of de loop van een geweer is – is even vals als gevaarlijk. Hopen mensen te winnen met makkelijke oplossingen (= illusies) kan je op zeer korte termijn populariteit opleveren, maar al snel zullen mensen door je fantasieën heen prikken of teleurgesteld en gefrustreerd vertrekken vanwege het gebrek aan significante vooruitgang.

Als nationaalsocialisten moeten we de realiteit onder ogen zien en ermee leren leven. We hebben een lange, lange weg te gaan. En we kunnen maar beter vanaf het begin het juiste schoeisel dragen, en dat betekent laarzen in plaats van instappers!

Het is niet met zekerheid te zeggen of we zullen winnen of verliezen. Dat is het trieste feit. Het enige troost is dat we, wat er ook gebeurt, ons plicht hebben gedaan, en als we falen, de hele wereld zal verliezen. Er is geen manier waarop de zionisten een wereld kunnen besturen zonder het beschavende en stabiliserende effect van het Arische ras. Ook de uitverkorenen zullen in de modder verdrinken. En de aarde zal worden geërfd door een stervend ras van sub-mensen, geteisterd door ziekte, verdoofd door de enorme last van een verminkte beschaving en uitgedaagd door de terugkeer van de jungle-macht.

Maar we hebben nog steeds een kans om te winnen. We hebben het medicijn voor de kwalen van de aarde. Als we het recept voor vooruitgang en machtsgreep kunnen vinden, is het slechts een kwestie van volhouden tot de finale strijd.

Of de nationaalsocialistische beweging zal optreden als inspirator, katalysator, speerpunt of als de hoofdmacht achter een nationale revolutie, is onmogelijk te zeggen. Net zoals er geen zekerheid is over waar deze revolutie het eerst zal uitbreken. Hoe dan ook heeft de nationaalsocialistische beweging van elk blank land de plicht om haar werk voort te zetten en, terwijl ze steun zoekt en kennis deelt met de nationaal-revolutionaire krachten van andere landen, zich te concentreren op het opbouwen van haar eigen beweging en het creëren van een strategie die past bij haar eigen thuissituatie.

Religieuze/culturele organisaties

Er bestaan er veel van, zowel van de “heidense” als de “christelijke” variant. Om voor de hand liggende redenen werken ze meestal niet goed samen. Toch vind je aanhangers van beide kampen verenigd in politieke organisaties en partijen. Ikzelf ben misschien wat je een agnost kunt noemen en het is gelukkig niet de bedoeling van dit boek om uitgebreid op religieuze zaken in te gaan.

In de Verenigde Staten bestaat een lange traditie van christelijk Arisch gedachtegoed en een populaire trend naar moderne odinisme. Hoewel de eerste categorie politiek sterker en actiever kan zijn, heeft de tweede een hogere culturele waarde voor onze zaak: ze wekt onze oude instincten en waarden weer tot leven en leidt ons volk terug naar hun wortels. Sommige van de allerbeste nationaalsocialistische tijdschriften zijn gewijd aan verschillende aspecten van religieus of cultureel “Wotanisme” (een term die ik hier zeer los gebruik, moet ik benadrukken).

Dit gezegd hebbende, wil ik de belangrijke rol niet bagatelliseren die groepen als de Identity Christian Aryan Nations en de Ku Klux Klan hebben gespeeld bij het verenigen van blanke activisten uit heel Amerika en vele Europeanen. Deze religieuze en culturele organisaties spelen allebei een belangrijke rol in de algehele nationaalsocialistische strijd. Niettemin mogen noch religieus fanatisme en fantasieën, noch historische obsessies en culturele mythen ons oog afleiden van de kern van onze strijd: de politieke strijd om het voortbestaan van ons blanke ras te verzekeren.

Niet-nationaalsocialistische organisaties

Er zijn in principe vier manieren waarop nationaalsocialisten en nationaal-revolutionairen kunnen omgaan met niet-nationaalsocialistische vaderlandslievende of nationalistische organisaties:

1. Negeren.
2. Bestrijden.
3. Samenwerken.
4. Lid worden.

De keuze hangt af van de politieke situatie in jouw land. Zijn nationaalsocialistische organisaties legaal of verboden? Bestaat er een succesvolle niet-nationaalsocialistische organisatie die voor ons interessant is? Is ze vriendelijk of vijandig tegenover ons/onze ideologie? Is ze puur populistisch, sterk vaderlandslievend of daadwerkelijk nationalistisch?

Als nationaalsocialistische organisaties nog legaal zijn, zou ik sterk aanraden dat de nationaalsocialistische beweging zich concentreert op haar eigen activiteiten en de niet-nationaalsocialistische “alternatieven” negeert. Vooral omdat alle mankracht en concentratie nodig zijn in het eigen kamp. Maar ook omdat de nationaalsocialistische organisatie waarschijnlijk veel kleiner is dan de door het systeem goedgekeurde vaderlandslievende partij, en te veel aandacht ervoor zwakkere zielen kan doen afdwalen naar de grotere, “glamoureuzere” en zeker veiligere alternatieven – ondanks alle nationaalsocialistische argumenten ertegen.

Wat hier gezegd wordt, geldt vooral voor de vele populistische partijen in zowel West- als Oost-Europa. Er kunnen echter uitzonderingen zijn. Als de niet-nationaalsocialistische groep (openlijk of heimelijk) vriendelijk staat tegenover onze eigen groep, moet er een vorm van samenwerking worden opgezet. Waarschijnlijk een zeer discrete, omdat elke niet-nationaalsocialistische vaderlandslievende partij haar “imago” in de ogen van de democratie ernstig zou schaden door met de “slechte nazi’s” te flirten. De nationaalsocialisten moeten ook op hun hoede zijn. Te nauwe banden kunnen, zoals hierboven gesuggereerd, opportunistische elementen doen afwijken van het nationaalsocialisme naar de warmte van de democratische samenleving.

De bekendste voorbeelden van partijen die in deze categorie zouden kunnen vallen zijn de Britse NF en BNP(?), de Franse FN(?) en de Duitse NPD en Volksunion(?).

Als de niet-nationaalsocialistische organisatie niet alleen duidelijk niet nationaalsocialistisch is, maar actief gekant tegen die ideologie en meelift op een golf van pseudo-nationalisme, spreekt het vanzelf dat een actieve opstelling tegen zo’n partij van het grootste belang is. Hoe succesvoller ze is, hoe noodzakelijker het is om haar te ontmaskeren voor wat ze is: een politieke hoax geleid door politieke smokkelaars en oplichters. De partij van Jörg Haider in Oostenrijk is zo’n voorbeeld. Van begin af aan misbruikte hij op slimme wijze nationalistische sentimenten en argumenten, maar toen hij een machtige positie bereikte, verkocht Haider snel uit. Voordat hij zichzelf volledig ontmaskerde, heeft hij inderdaad veel eerlijke nationalisten – zowel nationaalsocialistische als niet-nationaalsocialistische – voor de gek gehouden.

Er kan een moment komen waarop totale samenwerking onvermijdelijk is. Als nationaalsocialisme verboden is en er geen andere – meer ondergrondse – opties zijn, kan het aanvaardbaar zijn om daadwerkelijk lid te worden van een niet-nationaalsocialistische organisatie. Er bestaat natuurlijk ook de mogelijkheid om een eigen alternatieve organisatie op te richten – grenzend aan het nationaalsocialisme. Maar zo'n organisatie runnen kan moeilijk blijken. Je verliest de unieke aantrekkingskracht en inspiratie van het nationaalsocialistische element en de kans op nieuwe verboden is altijd aanwezig. ZOG kan "nationaalsocialisme" meer of minder definiëren zoals het hun uitkomt.

Aanvullende opmerkingen

Nog een paar woorden over structurele zaken. "Democratische" partijen houden ervan hun organisaties op te splitsen naar leeftijd en geslacht. In theorie moeten jeugdafdelingen en vrouwenorganisaties zich niet alleen richten op deze specifieke groepen, maar ook fungeren als speciale wervingskanalen. Persoonlijk heb ik het gevoel dat zulke segregatie de jongeren en vrouwen eerder afscheidt van de hoofdorganisatie en daarmee ook van de belangrijkere politieke activiteiten en beslissingen.

Binnen de Blood and Honour-beweging zou een aparte jeugdorganisatie simpelweg onmogelijk zijn. De grote meerderheid van de supporters is toch al jong, en de kleine minderheid van veteranen – ondanks hun jeugdige omgeving en misschien hun eigen "jeugdige" karakter – zou niet geschikt zijn om de dagelijkse gang van zaken van een organisatie als Blood and Honour te leiden.

Moet er een speciale vrouwenorganisatie komen? Op dit moment denk ik van niet. We hebben een gebrek aan goed opgeleid en professioneel leiderschap, zowel onder mannen als vrouwen. Er is altijd het risico dat mensen die echt nodig zijn in de centrale organisatie worden aangewezen om een vrouwenorganisatie – of een jeugdfront – te leiden. Vooral de vrouwenorganisatie zou veel hard en frustrerend werk vergen vanwege het helaas lage aantal meisjes en vrouwen binnen of aangetrokken tot onze beweging op dit moment.

Eigenlijk is menging van de seksen wenselijk, zowel omdat we alle mankracht (ongeacht geslacht) nodig hebben die we kunnen krijgen, als vanwege de onmiskenbare wervingskracht van het vrouwelijke element. Vergeef me dat ik "seksistisch" klink, maar wat voor mensen willen er lid worden van een puur mannelijke organisatie…?

Er is ook het gevaar dat een actieve vrouw aan het hoofd wordt geplaatst van een mini-"Female Front" en we daarmee niet alleen een groot talent voor de hoofdorganisatie verliezen, maar ook het risico lopen op een burn-out doordat ze overuren maakt om iets op te bouwen wat op dit moment vrij zinloos is gebleken.

Arische mannen en Arische vrouwen vullen elkaar aan en moeten zij aan zij werken. Maar er zijn gevallen waarin mannen weinig inspanning hebben geleverd en vrouwen het initiatief hebben genomen. Zulke organisaties hebben natuurlijk het recht om te bestaan en hebben ook bewezen van groot nut te zijn in de algehele strijd van de beweging. Toegegeven, ze zijn schaars, maar ik wil graag het netwerk rond het uitstekende tijdschrift "Sigrdrifa" en de WAU (Women for Aryan Unity) met afdelingen in meerdere landen noemen als schitterende voorbeelden van valkyrische kracht.

Het is waar dat de NSDAP inderdaad verschillende jeugdgroepen en vrouwenorganisaties had. Maar hier hebben we het over een fenomeen dat vrij laat in de ontwikkeling van die partij verscheen, van een groepje van zeven man tot een massabeweging die uiteindelijk de totale en absolute macht over de Duitse

samenleving en het Duitse volk verwierf. Wanneer de dag komt dat een nieuwe nationaalsocialistische partij ook maar een fractie van dat soort macht bereikt, kunnen we die vraag weer oppakken. Tot die tijd moeten we allemaal verenigd staan en handelen in één hecht verbonden beweging, ongeacht geslacht en leeftijd, uitsluitend verenigd door onze wil en vermogen om te strijden.

Hoofdstuk 3: Propaganda

Propaganda is noodzakelijk om nieuwe mensen voor onze zaak te interesseren. Maar ze is ook nodig om medenationaalsocialisten te laten zien op welk niveau van activiteit en professionaliteit jouw organisatie inmiddels is gekomen. Vergeet niet dat dit op dit moment misschien wel belangrijker is dan het bereiken van de ongrijpbare en soms mythische “massa’s”. Er zijn waarschijnlijk meer ongeorganiseerde “veterane” nationaalsocialisten dan “nieuwe” potentiële nationaalsocialisten. Daarom moet een groot deel van onze propaganda gericht zijn op mensen van ons eigen soort.

Dit is een absolute must voor Blood and Honour, dat vooral opereert in een omgeving die al min of meer nationaalsocialistisch is. Op dit moment geldt hetzelfde voor de meeste nationaalsocialistische organisaties. Zij moeten rekruteren onder hun eigen mensen en een stevig platform opbouwen met hen die al gehard zijn, maar misschien nog niet georganiseerd.

Voor niet-nationaalsocialistische nationalistische of populistische partijen moet het merendeel van de propaganda juist gericht zijn op de algemene bevolking, om niet alleen leden te winnen, maar ook sympathisanten en kiezers. (Educatief materiaal zoals cursussen en boeken heb ik in dit hoofdstuk buiten beschouwing gelaten. Onze vijanden noemen dat wel “propaganda”, maar dat is het niet – noch semantisch, noch qua aard.)

Propaganda wordt bepaald door vorm en inhoud. Er zijn veel verschillende vormen, maar ze moeten allemaal het nationaalsocialistische idee uitdragen, ongeacht het onderwerp of de stijl. Hier volgt een lijst van de meest voorkomende propagandamiddelen:

1. Folders en posters
2. Kranten, tijdschriften en zines
3. Cd’s
4. Video’s
5. Internet
6. Concerten
7. Bijeenkomsten, demonstraties en marsen
8. Radio en tv
9. Regalia (T-shirts, buttons, patches, vlaggen, sjaals enzovoort)

Laten we de lijst snel doornemen. Folders en posters zijn grotendeels hulpmiddelen uit het verleden. Kranten en tijdschriften zijn nog steeds invloedrijk, maar hebben veel terrein verloren aan internet. Volgens een zionistische bron is er al 20 procent kans dat je op een “nazi”-webpagina belandt als je zoekt op het woord “Holocaust”.

Cd’s zijn op dit moment het belangrijkste middel. Er moeten inmiddels meer dan duizend verschillende White Pride-, White Power-, Rock Against Communism- en Viking-rocktitels bestaan, met in totaal

minstens twee miljoen verkochte cd's – plus natuurlijk alle cassettes, gebrande cd's en mp3-versies. Video's hebben die aantallen niet gehaald, maar bedrijven als NS88, Warrior Videos en Ainaskin hebben meer dan honderd titels uitgebracht, van oude propagandanieuwsjournaals uit het Derde Rijk tot de nieuwste concertopnames. Daarnaast is er de legendarische Kriegsberichter-serie in "MTV"-stijl.

Politieke bijeenkomsten verliezen helaas terrein aan de vele White Power-concerten. Het is daarom noodzakelijk, zoals de Scandinavische Blood and Honour-afdelingen doen, om het ideologische gehalte van een politieke bijeenkomst te combineren met het sterkere propagandaeffect van een rockconcert. Door gebrek aan mankracht zijn demonstraties niet zo frequent als ze zouden moeten zijn, en marsen zijn nog schaarser. Het combineren van deze belangrijke uitingen van activisme en kracht met een aantrekkelijke wervingsincentive zoals een concert is vaak effectief gebleken.

Nationaalsocialistische radiostations bestaan, maar ze zijn schaars en ver uit elkaar. Het bekendste, Radio Oasen, zendt uit vanaf het hoofdkwartier van de Deense nationaalsocialistische beweging. Er zijn ook stations met een min of meer nationaalsocialistisch profiel in de Verenigde Staten. Toch bereiken ze relatief weinig mensen en worden ze als propagandamiddel zwaar overschat.

Op televisiegebied heb je het uitstekende "Race and Reason" op de Amerikaanse kabel. Wereldwijd is tv echter vrijwel afwezig als nationaalsocialistisch propagandamiddel. En als radio al overschat wordt, dan geldt dat zeker voor de waarde van T-shirts, buttons, patches en dergelijke. Hier hebben we de "modewereld" van "nazi's", die jongeren vormt en directe, heldere boodschappen afgeeft aan de mensen op straat.

Sommige propagandamiddelen verdienen nadere toelichting. "Propaganda verspreiden" was vroeger vrijwel synoniem met het uitdelen van folders. Grote campagnes waarbij hele steden en wijken werden overspoeld met propagandabladen golden als het bewijs van een efficiënte beweging. En als je daarnaast ook nog muren en ramen wist te bedekken met (meestal provocerende) posters, dan zat je echt in business.

Helaas was het totale effect van deze arbeidsintensieve en dure acties minimaal, zeker wanneer het om inspanningen van een nationaalsocialistische groep ging. Er is meer nodig dan een vaak slecht gedrukte folder om op te boksen tegen de dagelijkse massapropaganda van de ZOG-kranten. De kans dat je niet alleen een "nazi" vindt, maar ook iemand die daadwerkelijk in actie komt door zo'n folder, was en blijft microscopisch klein.

Voor een niet-nationaalsocialistische partij die meedoet aan verkiezingen kan massale folderuitdeling nog zin hebben, maar voor de nationaalsocialistische beweging moeten andere middelen prioriteit krijgen, zowel financieel als activistisch. Weloverwogen blitzacties in beperkte gebieden kunnen wel nuttig zijn, vooral rond grote evenementen zoals een voetbalwedstrijd of het bezoek van een ongewenst persoon in de buurt. Je hoeft geen miljoenen folders te verspreiden. Het raken van het juiste doelwit levert bijna altijd ruime mediadekking op.

Meestal is degene die met jouw folder naar de pers rent van het negatieve soort. Dat maakt niet zoveel uit, zolang de folder goed geschreven is, over een populair of controversieel onderwerp gaat en professioneel is geproduceerd. Een goede tip is om het adres van je organisatie vetgedrukt bovenaan de folder te zetten, in plaats van in kleine lettertjes onderaan de achterkant. Zo is de kans groot dat zowel je

adres als je boodschap in de lokale krant verschijnt. Dat betekent gratis reclame die door veruit meer mensen wordt gelezen dan je ooit met eigen verspreiding zou bereiken.

Natuurlijk wordt de tekst eenzijdig verdraaid. Journalisten en redacteuren zijn geen vrienden van vaderlandsliefde of nationaalsocialisme. Maar mensen die al neigen naar onze kant prikken meestal door de journalistieke onzin heen. En door in de krant te verschijnen laat je zowel vrienden als vijanden zien dat je een actieve eenheid bent.

Posters werken ongeveer hetzelfde. Je hoeft een hele stad niet vol te plakken (al zou dat er indrukwekkend uitzien). Een paar strategisch geplaatste posters doen meestal het werk. Gelukkig zijn posters duur om te drukken en een gemakkelijk doelwit voor rode nagels (en nee, ik heb het niet over elegante dames…). Als je de oude truc toepast om het behanglijm te mengen met kleine glasscherven, voeg je er een pijnlijk randje aan toe…

Terwijl echte kranten in nationaalsocialistische kringen vrij zeldzaam zijn (de meeste verschijnen in de Verenigde Staten, zoals The New Order, NS Kampfruf, WAR en The Truth At Last, en bijna altijd maandelijks of twee-maandelijks), floreren tijdschriften en zines. Helaas duiken er te veel op, verschijnen één of twee keer en verdwijnen dan voorgoed – net als het abonnementsgeld dat je naar een postbus stuurde. Maar er zijn ook enkele uitstekende bladen die al geruime tijd bestaan.

American Resistance en het Zweedse “Nordland” hebben nieuwe standaarden gezet qua vormgeving: glanzend en kleurrijk. Dat is in principe prima, maar in de harde wereld van het nationaalsocialisme kan het averechts werken. Het opvallende Resistance trok de aandacht van de Amerikaanse belastingmaffia en werd vervolgens met de volle kracht van ZOG aangepakt. De oude redacteur sloeg van blank naar geel en verdween daarna volledig uit de beweging. Het kostte flink wat goede mensen, energie en kapitaal om het weer op te starten.

“Nordland” was een nog kostbaarder project. Het hielp niet dat de lezers beperkt bleven tot mensen die Zweeds begrijpen. Zweden had weliswaar een groot aandeel in de White Power-rockindustrie, maar dat was onvoldoende om de kosten te rechtvaardigen. Juridische intimidatie en een mediaterreurcampagne tegen potentiële kopers leidden uiteindelijk tot zowel financieel bankroet als politieke ondergang. Alle loftuitingen van buitenlandse nationaalsocialistische groepen hielpen toen niet meer.

Wat is de les? We moeten realistisch blijven. Zelfs als we al ons kapitaal in een tijdschrift steken, bereiken we nooit het niveau van een gemiddelde kapitalistische uitgave. Kleur in overvloed en glanzend papier leveren respect op binnen eigen kring, maar tegen welke prijs? Voor een Engelstalig tijdschrift kan het de investering waard zijn vanwege het enorme marktpotentieel. Voor kleinere landen is dat onmogelijk. De noodzaak van regelmatige en continue publicatie gaat altijd boven luxe.

Daarmee bedoel ik niet dat we krenterig moeten zijn. Een goede uitstraling is belangrijk, maar slechts tot op zekere hoogte. De inhoud is nog belangrijker, en natuurlijk dat er voldoende middelen zijn om het blad draaiende te houden. We moeten er ook rekening mee houden dat we als nationaal-revolutionairen misschien binnenkort weer terug zijn bij eenvoudige achterkamertjes wat druk- en publicatiemogelijkheden betreft. Er is geen reden om verwend te raken of arrogante megalomanie de overhand te laten krijgen op gezond realisme.

De inhoud van onze bladen is vanzelfsprekend de verantwoordelijkheid van de redacteur. We hebben een gevarieerde pers nodig die alle aspecten van ons gedachtegoed behandelt, bij voorkeur belicht vanuit

nationaalsocialistisch perspectief. Ik gebruik dat woord bewust in plaats van “uitsluitend”. Er bestaan goede kranten, tijdschriften en zines die om uiteenlopende redenen (soms goede, soms minder goede) beperkt blijven tot nationalisme, vaderlandsliefde of zelfs populisme. Ze kunnen waardevolle informatie bevatten, vooral op nieuwsgebied, en verdienen ondanks hun ideologische beperkingen zorgvuldige lezing en een abonnement. Beschouw ze echter als aanvulling op de nationaalsocialistische pers.

Het is waar dat nationaalsocialistische media vaak niet kunnen wedijveren met de omvang en regelmaat van minder controversiële bladen, maar wat ze missen aan uiterlijk en oplage, maken ze meestal goed in inhoud. Vergeet ook niet dat de verkoop van nationaalsocialistische bladen een belangrijke, vaak vitale inkomstenbron vormt voor de groep.

In de afgelopen vijf jaar heeft internet de tijdschriften ingehaald als het belangrijkste communicatiemiddel van de nationaalsocialistische beweging. Er zijn talloze en groeiende “nazi”-websites, die over het algemeen professioneel zijn en uitstekende inhoud bieden. Bovendien heeft e-mail grotendeels kostbare en riskante telefoongesprekken en trage slakkenpost overbodig gemaakt.

Daarnaast zijn er chatkanalen zoals IRC, waar veel nationaalsocialisten actief zijn. Deze chats kunnen waardevol zijn om mensen met elkaar in contact te brengen, politiek te bespreken, problemen op te lossen, meningsverschillen bij te leggen en kameraden te verbinden. Helaas gebruiken veel te veel mensen deze kanalen als forum voor roddel, laster en infantiele obsceniteiten. De Amerikanen zijn de ergste overtreders, maar de Europeanen volgen helaas snel.

Hier hebben we dringend een eigen “netwatch” nodig. Ruim infiltranten, raddraaiers en perverselingen uit die zich achter fraaie “nazi”-nicks verschuilen! Internet biedt eindeloze mogelijkheden, maar wees waakzaam. De censoren van ZOG proberen voortdurend de vrijheid van het net te ondermijnen. Sluit de gelederen met echte libertariërs en verdedig ons recht op vrije meningsuiting. Het is ons laatste en grootste bolwerk.

Overschatten moet je de impact van webpropaganda echter niet. Sommigen vluchten in de veilige computermaat. Vergeet niet dat zonder echte betrokkenheid en concrete activiteit het net niet meer is dan virtuele realiteit.

Dan komen we bij de tweede grote propagandadoorbraak: de cd. De eerste White Power-muziek (de strijdliederen van het Derde Rijk niet meegerekend) verscheen in de politieke jaren zestig. Zangers als Johnny Rebel (Klan-gezind) en Odis Cochran & the Three Bigots (nazi’s) namen singles en ep’s op met sterke blank-racistische teksten op klassieke country & western-muziek. Tegenwoordig zijn al deze opnames op cd verkrijgbaar, maar twee decennia lang circuleerden ze in Europa vooral in matige cassetteversies.

Toen kwam Ian Stuart Donaldson met Skrewdriver, en niets was ooit nog hetzelfde. White Power had de muziekwereld bereikt! In het begin namen Skrewdriver en andere bands die door de White Noise-trend waren geïnspireerd hun muziek op voor Rock‘O´Rama, een Duits semi-ondergronds punklabel. Later bracht het echte nationaalsocialistische label Rebelles Européens klassieke White Power-bands uit heel Europa uit, waaronder Dirlewanger, Lionheart en No Remorse. Toch bleef het nog grotendeels een spannende noviteit.

De echte doorbraak kwam met de compact disc. Het geluid van White Power en de boodschap van Arische trots bereikten duizenden levendige blanke oren wereldwijd. Er ontstond een geheel nieuwe

jeugdcultuur! Dit was de kans waarop nationaalsocialistische propagandisten hadden gewacht, en gelukkig – mede dankzij Blood and Honour, Ian Stuarts eigen organisatie – lieten ze die niet liggen.

Sinds het begin van de jaren negentig produceert de White Power-muziekmachine in een gestage stroom nationalistische en nationaalsocialistische cd's. Ze worden steeds professioneler, zowel in uiterlijk als in uitvoering. Geen enkele blanke gemeenschap is zonder haar White Power-rockfans, en geen enkel blank land zonder zijn White Power-artiesten. Ook de variatie in stijlen groeit: Oi!, punk, rock, rock-'n-roll, heavy metal, black metal, thrash metal, death metal, pop, country & western, folk en zelfs techno.

Het lijkt een sprookje, nietwaar? Helaas heeft de glanzende voorkant ook een donkere en soms lelijke keerzijde. Tienduizenden cd's betekenen miljoenen dollars – een aantrekkelijk speelterrein voor profiteurende ondernemers. Ons volk bestaat over het algemeen niet uit geboren zakenlieden. Daar is op zich niets mis mee; het getuigt vaak van idealisme. Maar bij grote geldbedragen uit een bloeiende, internationale business leidt dit gebrek aan kennis en ervaring tot foute inschattingen en beschadigde operaties.

Ons volk is niet immuun voor hebzucht en jaloezie. Ontelbare conflicten in de nationalistische platenindustrie vertellen een triest verhaal van gebroken kameraadschap, bittere vetes en agressieve campagnes. In deze chaos stapt de pure profiteur binnen. Gedreven door geldzucht in plaats van politieke ambitie, en de zaak runnend als een gladde onderneming, eindigt hij vaak met de vette winsten.

Mensen die fulltime werken moeten uiteraard gecompenseerd worden. Het louter baseren op idealistische, sporadische hulp is een desastreuze keuze gebleken. Maar we mogen niet vergeten dat dit óns ding is: onze propaganda en uiteindelijk ons geld van onze eigen supporters. We hebben recht op ons aandeel.

De grootte van dat aandeel hangt af van ons vermogen om professioneel mee te doen. Dan is er geen plaats meer voor zakkenrollers binnen de beweging. Een deel van de schuld ligt ook bij sommige rock-'n-rollers zelf. Er zijn artiesten die zich gedragen als muzikale prostituees: ze springen van het ene label naar het andere op zoek naar betere deals en luxere producties, geobsedeerd door royalty's en bereid om moreel en politiek uit te verkopen.

Natuurlijk verdienen artiesten compensatie, maar hun eisen zijn niet belangrijker dan die van kameraden die vaak geen cent ontvangen voor activiteiten die hen banen, families en vrijheid hebben gekost. De meeste idealisten zien nooit de zonnige kant: optredens zonder tralies, begroeting door duizenden fans, gratis bier in plaats van een boete of celstraf.

Het is gemakkelijk om Ian Stuart te herdenken, de schepper van White Power-rock en oprichter van Blood and Honour. Moeilijker blijkt het voor sommigen om in zijn voetsporen te treden op de smalle weg van Arische trots, moed en offerbereidheid.

Cd's zijn niet alleen een enorme fondsenwerver, maar ook het belangrijkste propagandamiddel. Daarom moeten we hun inhoud kritisch bekijken. Zijn alle White Power-teksten goede propaganda? Allereerst nemen alleen dwazen of ZOG-aanklagers rockteksten letterlijk. Het zijn geen politieke programma's, maar entertainment dat troost en inspiratie biedt.

Sommige nationalistische cd's bevatten extreem gewelddadige of racistische teksten, andere raken politiek nauwelijks. "Als het Arisch is, is het goed" zou de algemene regel moeten zijn. Maar zo eenvoudig is het niet altijd.

Meestal liggen de problemen niet bij de cd's zelf. Alle muzikanten doen hun best en geen enkele cd is tegen ons gedachtegoed. Ik maak me soms meer zorgen over de ontwikkeling van bands of de bron van de productie. Te veel bands zwakken hun boodschap met elke nieuwe release af. Dat kan leiden tot de indruk dat radicalisme en nationaalsocialisme misschien toch niet zo'n goed idee zijn.

Soms komt dat door eisen van platenmaatschappijen om aan de wetten te voldoen, wat begrijpelijk kan zijn. Maar vaak verandert de artiest zelf van mening uit angst voor ZOG. In zulke gevallen is hij geen positief rolmodel meer. Jongeren kunnen dan lafheid en opportunisme als deugden gaan zien.

Het doel van propaganda is om mensen naar ons toe te leiden, niet van ons weg. Sommige artiesten kunnen de druk niet aan en verdienen respect als ze een milder patriottisch niveau kiezen dat ze wel kunnen volhouden. Onaanvaardbaar is echter wanneer zogenaamde nationaalsocialistische organisaties deze artiesten promoten als iets wat ze niet zijn. Hoe populair ze ook zijn, ze zijn geen nationaalsocialisten of revolutionairen en zeker geen leiders van onze beweging.

Het is ronduit walgelijk wanneer hebzuchtige handelaars bewust onze muziek depolitiseren om juridische problemen te vermijden en meer cd's via mainstreamkanalen te verkopen. Wanneer een label de slogan "No politics, only music" op cd's plakt, zijn de zaken uit de hand gelopen. Zulke handelaars hebben zichzelf buitengesloten. Het is hoog tijd dat onze artiesten dit begrijpen en stoppen met het spelen met buitenstaanders.

Onze enige kans om de controle over de cd-markt terug te winnen is door professioneel zakendoen te leren. Klagen helpt niet. Af en toe wat druk op onhandelbare elementen kan nodig zijn. We kunnen niet toestaan dat ons belangrijkste propagandamiddel verandert in een oosterse bazaar. Uiteindelijk zijn het de radicalen die de rekening betalen, terwijl de geldmakers lachend naar de bank gaan.

Dit is ons ding. We moeten ermee leren leven en het niet door zorgeloosheid en amateurisme uit handen laten glippen.

Cd's hebben een dominante rol in onze propagandashow. Een iets minder glanzende, maar sterk verbonden rol speelt internet. Hier kunnen we producten aanprijzen en vrij onze standpunten uitdragen aan miljoenen potentiële supporters. Afgezien van misbruik van chatkanalen heeft de beweging haar cyberkaarten uitstekend gespeeld. Tegen lage kosten hebben jonge pioniers een overweldigend aanbod aan nationaalsocialistische, nationalistische, revisionistische en skinhead-websites gecreëerd. Hier is de hemel de limiet.

Toch is er een "maar". Laat je niet volledig verleiden door de cyberwereld. Hoe mooi ook, ze kan de concrete, vaak gevaarlijkere activiteiten in de echte wereld nooit vervangen. Het is gemakkelijk om een virtuele Nieuwe Orde te bouwen, maar dat blijft een luchtspiegeling. Het echte werk vereist bloed, zweet, tranen, offers en hard werken. Niets voor nerds. Voor de strijders, gladiatoren en berserkers die we zoeken, bestaat er geen shortcut of virtuele vervanging – alleen de harde realiteit.

Dat brengt ons bij het meer concrete en riskantere werk van het publiekelijk tonen van onze aanwezigheid en standpunten. Een halve eeuw geschiedenis geschreven door de overwinnaars van de Tweede

Wereldoorlog en mediadekking door ZOG-lackeys hebben de bevolking grondig geprogrammeerd. Wij zijn in de ogen van het publiek noch politiek correct, noch de goeden. Integendeel, we worden gezien als het ergste kwaad sinds Dracula. Degenen met heimelijke sympathieën houden die verborgen uit angst voor sociale gevolgen, en de meeste zogenaamde supporters aarzelen om openlijk hun nationaalsocialistische overtuiging te tonen.

Dat laat alleen de paar dapperen over. Er zijn talloze verhalen van kleine groepjes "nazi's" die de strijd aangaan met een rode meute. Ons hart bloedt voor hen, maar in de meeste gevallen waren hun offers vergeefs of zelfs contraproductief. (Dat kan ik met recht zeggen, want ik heb zelf aan meerdere van zulke ongelijke gevechten deelgenomen.) Het publiek zal op dit moment geen "nazi" liefhebben. Dan moeten ze hem op zijn minst vrezen. Een openbare nederlaag tonen, hoe dapper ook, is slechte pr. Niemand houdt van een verliezer. Wie laat zich aantrekken door een bloederige nederlaag?

Verre van onze vijanden te schaden, bouwen zulke acties hun zelfvertrouwen juist op. Spectaculaire demonstraties en marsen moeten worden uitgevoerd met voldoende mankracht die past bij het risico. We hoeven niet per se in de meerderheid te zijn, maar wel de meerderheid te hebben qua wil om te winnen.

In de afgelopen jaren, met de nieuwe toestroom van jonge strijders, is de situatie sterk verbeterd. Een feit dat de pseudo-intellectuele critici van skinheads en Combat 18 zou moeten beschamen!

De bijeenkomsten van onze beweging worden tegenwoordig gedomineerd door White Power-concerten. Dat heeft voor- en nadelen. Positief is de enorme aantrekkingskracht en het (theoretische) geld dat ermee gemoeid is. Maar te veel concerten zijn particulier commercieel initiatief, waardoor het geld van nationalisten naar profiteurs gaat. Organisaties die zelf niet in staat zijn shows te organiseren, moeten een nationaalsocialistische "belasting" eisen van deze zakenlieden. Per slot van rekening verdienen ze aan ons volk en onze bands. Ze moeten een deel van de winst afstaan aan de lokale beweging, die vaak de beveiliging, het publiek en de klanten levert.

Tegelijkertijd moeten politieke kaders zich actiever met de shows bemoeien. Een concert zonder politieke boodschap is op zijn best incompleet en op zijn slechtst tijdverspilling. Blood and Honour Scandinavië heeft hierin de weg gewezen door vurige politieke agitatie te combineren met het opwindende geluid van White Power-muziek.

Je hoeft geen concert te organiseren om mensen aan te trekken. Soms willen kameraden gewoon politiek discussiëren of op serene wijze een held eren. Of puur de politieke kaders bijeenbrengen. Zulke bijeenkomsten hoeven niet saai te zijn. Een plechtige, majestueuze sfeer of boeiende sprekers kunnen indrukwekkender zijn dan de beste rockartiest. Ik heb beide meegemaakt en wil speciaal de Waffen-SS-marsen in Boedapest, de Adolf Hitler-herdenkingen, de wervingsbijeenkomsten van de Zweedse NSF en de legendarische Rudolf Hess-marsen van DNSB en Blood and Honour Denemarken noemen.

Vergeet ook de goede oude sociale avonden niet, waar ons volk gewoon bij elkaar komt, praat, muziek luistert en gezelligheid vindt. Dat is ook propaganda. Veel mensen zijn bij de beweging gekomen uit behoefte aan sociaal contact, hechte kameraadschap en een gemeenschappelijk doel. Natuurlijk moeten zulke avonden gevolgd worden door serieuze educatie en activisme, maar laat het sociale aspect niet varen. Het is nodig om mensen te behouden en de stemming erin te houden. Kameraadschap is het fundament van elke revolutionaire beweging.

We hebben nu uitgebreid de vormen van propaganda besproken. Net zo belangrijk zijn de inhoud en de richting. Welke onderwerpen benadrukken we, welke vermijden we, hoe presenteren we onze zaak en aan wie? Ideaal gezien is de hele blanke bevolking de doelgroep, maar door beperkte middelen is dat niet realistisch.

Nationaalsocialisten moeten zich vooral richten op het organiseren van mensen die onze opvattingen al delen maar zich nog niet hebben aangesloten of zijn afgehaakt. Voor hen is een professionele en positieve presentatie belangrijker dan het onderwerp zelf. Zij moeten hun geloof in de mogelijkheden van actieve betrokkenheid versterken. Daarom geen stencils, spelfouten of hysterische tirades uit het verleden meer. Het internet, de tijdschriften en de cd’s tonen de vooruitgang die we hebben geboekt.

Propaganda voor niet-nationaalsocialisten moet ook goed geproduceerd zijn, maar hier weegt de inhoud zwaar mee. We moeten steeds voor ogen houden wat het doel is: nieuwe leden, publiciteit, sympathisanten of stemmen?

Nieuwe leden werven is een lang proces van propaganda, educatie en motivatie. De eerste stap is om mensen te bereiken, en soms is mediapubliciteit het efficiëntst. Niet alle publiciteit is goede publiciteit, maar “nazisme” verkoopt nu eenmaal. Een beetje manipulatieve propaganda kan leiden tot waardevolle nieuwsgaring. Ondanks de risico’s kunnen we profiteren van het shockeffect van onze radicaliteit. George Lincoln Rockwell was hierin een meester.

Je kunt niet rekenen op de ZOG-pers als spreekbuis, maar voor Blood and Honour is publieke goedkeuring sowieso niet het doel. De beweging moet haar propaganda richten op de jeugd, in een vorm die jongeren aanspreekt en resoneert bij de meest radicale en ontevreden blanke jongeren. Voor nationaalsocialistische organisaties geldt hetzelfde, hoewel hun publiek breder mag zijn.

Massapropaganda is vooral iets voor populisten en verkiezingsnationalisten. Dan gaan de onderwerpen over immigratie, cultuurvervorming, de NAVO en de Europese Unie. Zulke inspanningen zijn grotendeels zinloos, maar als de wetten geen andere keuze laten, probeer dan een nationaalsocialistische tint aan de boodschap te geven.

Aan wie je je propaganda ook richt, vermijd vulgaire en primitieve taal (behalve in de White Power-muziekscene, waar teksten jeugdige emoties uitdrukken). Grofheid leidt tot conflicten met censuurwetten en is vaak contraproductief. Zelfs haters verwachten geen overdosis. Radicalisme is geen verzameling scheldwoorden. Richt je woede op de verraderlijke politici van het ZOG-regime in plaats van op immigranten zelf. Maak hen de vijand van je landgenoten.

De joodse kwestie is van groot politiek belang en bewustwording van het zionistische gevaar essentieel. De propagandawaarde is echter beperkt, omdat mensen geconditioneerd zijn tot sympathie voor joden. Wanneer ze genoemd worden, spreek dan liever van zionisten. Dat legt de nadruk op politiek in plaats van ras en keert de beschuldiging van racisme soms tegen hen.

Propaganda is grofweg de meest aantrekkelijke delen van je ideologie. Ze mag nooit oneerlijk of onwaarachtig zijn, want we staan voortdurend in de schijnwerpers van ZOG. Laat je niet verleiden tot opportunisme of het verzwijgen van ongemakkelijke waarheden. Sla gewoon de spijker op de kop. Uiteindelijk is je eigen onbaatzuchtige en idealistische voorbeeld de beste propaganda.

Hoofdstuk 4: Geweld en terreur

Dit is een gevoelig hoofdstuk, maar niet zo essentieel en dominant als onze vijanden doen geloven (of in elk geval de algemene opinie willen laten geloven). Toch mag geen onderwerp onbesproken blijven. Gezien de ernst van de mogelijke gevolgen ga ik zorgvuldig te werk om geen misverstanden te veroorzaken – noch bij vrienden, noch bij vijanden.

Op school leerden we dat alleen mensen zonder argumenten hun toevlucht nemen tot geweld, om vervolgens na de les met een grote kans op een bloedige vechtpartij over een of andere jeugdige ruzie naar huis te gaan. Met andere woorden: theorie is één ding, de realiteit een ander. Dit klinkt misschien cynisch en zeker niet politiek correct, maar er bestaan evenveel gradaties van geweld als er redenen voor zijn.

Het instinctieve geweld uit zelfverdediging is vanzelfsprekend het meest acceptabel voor de samenleving in het algemeen. Minder aantrekkelijk lijkt het sportgeweld van hooligans – individueel of in georganiseerde groepen. Hetzelfde geldt voor het incidentele straatgeweld van skinheads (dat in feite pure zelfbehoud kan zijn in de voortdurende bendeoorlogen tussen anarchisten en immigranten aan de ene kant en patriottische skins aan de andere kant). En de motorrijders van de MC-clubs hebben een lange traditie van geweld in allerlei vormen.

Het is gemakkelijk om deze mensen af te doen als “herseloze vechtersbazen” en “criminele bruten”. Minder gemakkelijk, maar veel constructiever, is het om deze agressieve energie in politieke banen te leiden. Wanneer de “keurige patriot” die een demonstratie wil houden geconfronteerd wordt met een bloeddorstige rode meute, dan weet ik zeker dat hij of zij wenst dat er meer “vechtersbazen” en “bruten” in ons eigen kamp rondliepen. Wie anders moet de gelederen van onze beveiligingsdiensten vullen?

Er bestaat ook een ander soort geweld dat in bepaalde Europese landen algemeen geaccepteerd is, namelijk agressieve massademonstraties. Als Franse boeren met geweld terug kunnen vechten tegen staatsverraad en politiegeweld, dan kan er moreel gezien niets mis zijn met het gebruik van kracht om je volk en land te verdedigen. En als geweld al enige zin heeft, dan moet het sterker zijn dan dat van de tegenpartij. Dit is pure logica, maar het lijkt voortdurend herhaald te moeten worden. Aarzelende halfslachtige maatregelen leveren je alleen maar een pak slaag op en zetten je organisatie onder de laars van je politieke vijanden.

Roden vertrouwen op geweld. Niet omdat ze niet in hun eigen domme retoriek geloven, maar omdat geweld door hun numerieke overwicht effectiever is gebleken. En natuurlijk omdat het slaan van een “nazi” op zijn hoofd zelden problemen met de wet oplevert en je vaak tot held van de pers maakt.

Hoe lang laten we ons nog vernederen en belachelijk maken door deze anarchistische schoften die het vuile werk opknappen voor kapitalisten, communisten en zionisten? Pacifisme is iets voor dwaze dromers en genetische slappelingen. Geweld als zelfverdediging is natuurlijk en onbetwistbaar. Maar aan de andere kant heet het dat aanval de beste verdediging is. Waar leidt dat ons naartoe?

Niemand zal ontkennen dat we sinds Adolf Hitler zijn leven gaf voor ons ras in een bunker in Berlijn, alle nationalisten en rasbewuste blanken (en eigenlijk het gehele Arische ras) in de verdediging hebben gezeten. Wordt het geen hoog tijd om terug te slaan?

Dit is natuurlijk suggestieve argumentatie. Het kan gemakkelijk worden opgevat als het moment om de wapens te grijpen en terug te schieten. Nou, dat is het niet! Veel te veel dappere kameraden zijn door ZOG uit de roulatie gehaald omdat ze speelden met vuurwapens en granaten. En ik gebruik dat woord bewust, want in 88 procent van de gevallen gaat het niet om mensen die wapens gebruiken, maar om mensen die ze verzamelen – verborgen (maar duidelijk niet goed genoeg) of rondparaderend ermee, waardoor ze ZOG-agenten aantrekken als vliegen op stroop.

In de meeste van de overige gevallen was agressieve frustratie de vonk, eerder dan zorgvuldige revolutionaire planning. Uitzonderingen zijn natuurlijk The Order en een paar andere meer georganiseerde en goed voorbereide gewelddadige acties tegen het ZOG-regime.

Wat organisaties betreft die openlijk geweld gebruiken in hun operaties, is Combat 18 vermoedelijk niet alleen de bekendste, maar ook een van de zeer weinige die momenteel bestaan. En zelfs Combat 18 is – althans voorlopig – niet erg actief op operationeel vlak.

Er zijn veel meer organisaties en individuen die praten over revolutionair geweld. De meesten zijn oprecht, maar er zitten ongetwijfeld ook vijandelijke provocateurs en nep-groepen tussen die eerlijke patriotten in illegale situaties willen lokken om hen vervolgens in de val te laten lopen. Voorbeelden hiervan zijn legio. Oprechtheid is helaas geen garantie voor intelligentie, daadwerkelijke activiteit of succes.

Degenen die de riskante weg van actieve in plaats van theoretische gewapende weerstand kiezen, moeten niet alleen twee keer nadenken voordat ze zich in zulke gevaarlijke ondergrondse activiteiten storten. De ondergrondse cel moet haar operaties ook zorgvuldig plannen en elk contact vermijden met degenen die in het legale deel van de strijd actief zijn – zowel omwille van de eigen veiligheid als om het gewone politieke werk niet in gevaar te brengen door het te linken aan subversief geweld en wat als terreur bestempeld kan worden.

Voor de gevestigde nationaalsocialistische bewegingen en patriottische partijen is het vanzelfsprekend onmogelijk om deel te nemen aan, te initiëren of zelfs actief te steunen van daden van politiek terrorisme. Aan de andere kant schamen de lafaards zich niet alleen, maar splijten ze de beweging als geheel nog erger door de pathetische aanvallen van bepaalde “gematigde” groepen (sommige noemen zichzelf helaas “B&H”) die daden van direct geweld veroordelen om hun eigen hachje te redden.

Op dit moment is het essentieel om een helder beeld te hebben van de situatie waarin nationaalsocialisten en alle blanke patriotten zich bevinden. Daarom moeten we onszelf enkele belangrijke vragen stellen. Wat is terreur? Is het alleen de klassieke “krankzinnige bommenlegger” of de gewapende guerrillagroepen? Wie zijn de grootste terroristen? Degenen die bewust onze burgerrechten uitschakelen, onze politieke vrijheid beperken, ons historische erfgoed belachelijk maken, onze nationale cultuur verdraaien, ons volk rasvermenging laten ondergaan en uiteindelijk ons ras willen uitroeien? Of degenen die – omdat ze geen andere keus meer zien – geweld gebruiken om terug te vechten?

De media en andere linkse instellingen zijn er snel bij om elke gewapende weerstand van hun eigen kant te verheerlijken. Koerden zijn onderdrukt en hebben daarom het recht op terreurdaden, niet alleen in Turkije maar ook in heel Europa. Hetzelfde geldt voor de moslim-Kosovo-Albanezen en de Tsjetsjenen. En vanzelfsprekend voor elke bende indiaanse roden in Latijns-Amerika. (De IRA zolang het socialisme het nationalisme overheerst, en de Palestijnen zolang ze geen serieuze bedreiging vormen voor “Israël”.) Zelfs

de moorddadige Rode Brigades in Italië en de Baader-Meinhof-groep in Duitsland bezorgden de rode wijnradicalen heerlijke rillingen.

Over de hele westerse wereld prediken communistische en anarchistische groeperingen op de rand van de waanzin de gewelddadige omverwerping van het kapitalistische systeem. Zij worden met rust gelaten, terwijl elke nationalistische groep die ook maar hint naar het gebruik van geweld, wordt vervolgd, berecht en verboden.

De voor de hand liggende reden is dat deze linkse gekken niet alleen geen echte bedreiging vormen voor ZOG, maar juist ZOG's eigen politieke knokploegen zijn die mogen rondrennen om chaos te zaaien en het echte verzet tegen zowel marxisten, kapitalisten als zionisten fysiek uit te schakelen, namelijk het nationalistische verzet.

Een voorbeeld uit Zweden illustreert precies wat ik bedoel: terwijl de kanselier van Justitie in Helsingborg een rechtszaak voerde tegen drie Blood and Honour-nationaal-revolutionairen wegens het verspreiden van White Pride-muziek, staken rode brandstichters in Nyköping de studio van de nationalistische rockband Ultima Thule in brand. Terwijl de rechterhand van ZOG probeert patriottische rock-cd's in beslag te nemen (en uiteindelijk te verbranden), steekt de linkerhand direct de bron in brand! Wat is er gebeurd met de vrijheid van kunst? Hoe durven deze hypocrieten te jammeren over de symbolische boekverbrandingen in het Derde Rijk van verdorven en subversieve literatuur, terwijl deze quasi-democraten onder hun eigen bewind de culturele vrijheid actief of passief onderdrukken?

Welke signalen zenden de daders van ZOG uit met zulke acties? Het is pure aanzetting tot contraterreur. En als dat nog niet genoeg is, dan dit: die vloek voor echte Europese eenheid, de "*Joodropeaanse Joodniteit*" van bankiers en bureaucraten, kosmopolieten en verraders, voert een hysterische campagne tegen Oostenrijk omdat het land zijn democratisch recht uitoefent om de regering van eigen keuze te kiezen (ik wed dat ZOG nu spijt heeft dat Ostmark geen deel uitmaakt van hun Bonds-Duitse provincie!), terwijl ze tegelijkertijd elke communist, pro-communist of post-communist in andere Europese regeringen accepteren en miljardenbusiness doen met de grootste communistische dictatuur ooit, namelijk rood China.

Zoals ik al zei, het is verleidelijk om te flirten met ideeën over gewapende weerstand, terreurdaden, sabotage en de gewelddadige omverwerping van het ZOG-juk. En de onderdrukkende heersers van vandaag, die in verschillende gradaties staatterreur toepassen, hebben niemand anders dan zichzelf te verwijten voor uitbarstingen van zogenaamd "nazi"-contraterreur. De morele verantwoordelijkheid ligt volledig bij hen die de rechten van anderen onderdrukken en het voortbestaan van die mensen bedreigen. Laat dat kristalhelder zijn.

Toch is het verstandig om de weinige opties die de zogenaamde democratie ons nog biedt niet helemaal te laten varen? Persoonlijk denk ik dat we binnen het systeem moeten proberen te werken – binnen redelijke grenzen. Er zijn principes en ideeën die we vertegenwoordigen en die nooit gecompromitteerd kunnen worden, wat het regime ook van ons eist. En soms zijn daden van geweld, ter verdediging of als noodzakelijke represaille, onvermijdelijk. Maar we moeten volgens mij proberen de mogelijkheden die de huidige wetten ons bieden uit te buiten.

Sommigen zijn een andere mening toegedaan. Dat moet gerespecteerd worden in plaats van veroordeeld. Niemand heeft een gegarandeerd recept voor de overwinning. Integendeel, de rebel kan wijzen op het

trackrecord van de naoorlogse nationaalsocialistische/nationalistische beweging, dat een ogenschijnlijk eindeloze reeks mislukkingen laat zien. Maar degenen die zowel hun eigen leven als dat van hun kameraden-in-de-wapenen en misschien zelfs onschuldige omstanders op het spel zetten, dragen een grote verantwoordelijkheid die ze niet lichtvaardig moeten opnemen.

Zonder mentale training en fysieke conditie houden deze mensen het niet vol, en hoewel hun heldhaftigheid en initiatief bewondering verdienen, kan die bewondering nooit het verlies van dappere kameraden door gevangenisstraf of liquidatie goedmaken voor inspanningen die uiteindelijk vergeefs waren.

Dit boek is primair een handboek voor politiek werk, geschreven door en voor Blood and Honour-supporters. Het is geen veldhandleiding voor guerrillaoorlogvoering. Die zijn gemakkelijk verkrijgbaar bij de meeste survivalwinkels. Boeken over dat onderwerp variëren van handleidingen van het Amerikaanse leger tot anarchistische kookboeken. Daarom ga ik niet in detail op oorlogszuchtige operaties in.

Ik wil alleen zeggen dat er ook op dit vlak verschillende scholen van aanpak bestaan. Je hebt degenen die geloven in de relatief nieuwe strategie van *leaderless resistance*, waarbij kleine cellen van een paar nationaal-revolutionairen (inclusief eenmansacties) onafhankelijk opereren en het ZOG-systeem treffen met directe acties van geweld en/of sabotage. De term is bedacht door de bekende Amerikaanse nationaalsocialistische seditionist Louis Beam, die het als volgt beschrijft:

"*Conversely, the LAST thing Federal snoops want, if they had any choice in the matter, is a thousand different small phantom cells opposing them. It is easy to see why. Such a situation is an intelligence nightmare for a government intent upon knowing everything they possibly can about those who oppose them. The Federals, able to amass overwhelming strength of numbers, manpower, resources, intelligence gathering, and capability at any given time, need only a focal point to direct their anger (ie Waco). A single penetration of a pyramid style organization can lead to the destruction of the whole. Whereas, Leaderless Resistance presents no single opportunity for the Federals to destroy a significant portion of the Resistance.*"

Een andere bekende Amerikaanse nationaal-revolutionair, onze kameraad John Metzger van WAR, zei het zo:

"*Leaderless Resistance is a fancy title for self-starting fanatics who have adopted an ideology of racial and personal survival and prepare to carry it out by any means, needed the objective. Sophisticated organizations are a waste of time and money during this period. The individual or small cell holds great power in their hands. Does the Jew need endless meetings to tell him that the Nazi is the enemy? Does the wolf need a membership card to stalk the deer? Did the Unibomber have a uniform or wave a flag? Leaderless Resistance is not the end product but it is the best during this phase of the struggle. People join membership groups to make themselves feel the strength of the group. I say, if you are not strong, there is no group that can make you so.*"

Anderen zien dit als louter chaotische en inefficiënte provocaties tegen de kolossale ZOG-machtsmachine. Zij verkiezen legerachtige operaties in klassieke guerrillastijl met een centrale coördinator en strakke leiding volgens de "oude" school. (Voor een interessante en tot nadenken stemmende kritiek op *leaderless resistance*, zie *Resistance* magazine, Winter 2000.)

Ik heb zelf dit onderwerp besproken in een artikel in *Blood and Honour Scandinavië* magazine nr. 3 en kwam tot de conclusie dat er zowel voor- als nadelen zitten aan beide kanten van het argument (verrassing, verrassing). Het lijkt erop dat de *leaderless resistance*-stijl het best past bij een land van de omvang en mentaliteit van de Verenigde Staten. Amerika heeft een lange en diepgewortelde traditie van vigilante-acties die in Europese landen nauwelijks bestaat. Vooral de Noordse samenlevingen zijn veel kleiner en daardoor moeilijker te opereren als anonieme strijdmacht.

Dat betekent niet dat er geen pogingen zijn geweest tot sabotage van de samenleving door individuele actie in de Scandinavische landen. De roden begonnen ermee aan het begin van deze eeuw en pakten de traditie (zij het op een veel slappere manier) weer op in de jaren zestig en zeventig. In Noorwegen waren er in de jaren zeventig en tachtig vrij bloederige pogingen van eenzame nationaalsocialistische wolven, terwijl in Zweden nationaal-revolutionaire kameraden die uiteindelijk in de gevangenisorganisatie Aryan Brotherhood terechtkwamen, verschillende terreurdaden pleegden volgens de theorieën van *leaderless resistance*. Dan was er de beruchte zaak van de Zweedse zogenaamde Laserman, die een lange rij immigranten neerschoot en er één doodde. En de moord op de marxistische premier Olof Palme in Zweden kan, of kan niet, een ultieme daad van *leaderless resistance* zijn geweest.

Maar afgezien van de Palme-moord, die wijst op een krachtige organisatie erachter, zijn ze allemaal gepakt – of het nu rode, blauwe of bruine activisten waren. Er bestaat ook het risico dat nationalistische leiders het idee promoten om verantwoordelijkheid te ontlopen, of erger nog, om hun eigen handen niet “vuil” te hoeven maken. En het is waar dat de Zweedse VAM (White Aryan Resistance) uiteindelijk instortte door gebrek aan organisatie en de neiging tot *leaderless resistance*. Hun activiteiten waren spontaan en slecht voorbereid – te vaak het resultaat van momentane “inspiratie” in plaats van een zorgvuldige strategie van individuele oorlogvoering.

Wat is dan het antwoord? Het is – zoals meestal in het leven – noch ja, noch nee. In sommige landen is *leaderless resistance* sterk aan te bevelen. In andere, zoals Duitsland, is het door de dictatoriale excessen van ZOG een must geworden voor de diehard-nationaalsocialist. (De Rote Armee Fraktion verandert recht voor de ogen van gefrustreerde STASI-officieren in een Braune Armee Fraktion!)

In Scandinavië – vooral Zweden en Denemarken – bestaan er nu goed georganiseerde nationaalsocialistische bewegingen die de situatie goed doorhebben. Ze zijn bereid legaal te werken zolang de “democratie” dat toelaat. Maar ze zijn ook bereid hun werkwijze aan te passen als dat noodzakelijk wordt. Eenheid betekent kracht, en een goed georganiseerde beweging van sterke individuen vermenigvuldigt die kracht met het aantal leden.

Aan de andere kant werken sommige kameraden het best alleen, en hun acties zijn van dien aard dat totale anonimiteit vereist is en geen organisatie de verantwoordelijkheid kan nemen zonder haar legale status voorgoed te verliezen.

Vorig jaar meldde de *Washington Post* dat de anonieme eenlingen die op bijeenkomsten verschijnen maar geen lid worden, luisteren maar zich niet laten horen – en vervolgens hun eigen subversieve en gewelddadige gang gaan – volgens de FBI de grootste bedreiging voor de samenleving vormen. Deze eenzame blanke wolven moeten gerespecteerd en met rust gelaten worden om de ergste vijanden van ons ras op te jagen. Ze verwachten geen steun of hulp, maar verdienen erkenning en begrip.

Welke weg je kiest, is uiteindelijk aan jezelf. Of je nu schouder aan schouder werkt in een organisatie met je nationaalsocialistische kameraden, of de donkere en eenzame weg van individueel contraterreur bewandelt, je moet al je energie, al je hart en al je verstand in je daden leggen!

Hoofdstuk 5: De activist

Je leven als nationaal activist lijkt in veel opzichten op een reis over de oude bordspellen. Terwijl je van vakje naar vakje springt, moet je vaak een kaart trekken die je terugstuurt naar het startpunt, geld laat betalen, je laat wachten, je in de gevangenis zet of – aan de positieve kant – je een extra worp met de dobbelsteen geeft, je vooruit laat springen of je op een andere manier beloont. Het is een reis vol gevaren en met minder beloningen, die uiteindelijk eindigt bij de finish – als winnaar of, wanneer er veel spelers meedoen, waarschijnlijker als verliezer. De spanning zit in het spel, maar winnen blijft het uiteindelijke doel.

Om eerlijk te zijn: in het spel van het echte leven liggen de beloningen verder uit elkaar en zijn ze schaarser dan de gevaren en tegenslagen. Doen alsof dat anders is, zou niet alleen vals zijn, maar ook zinloos. We hebben geen spelers nodig die de risico's niet kunnen dragen en de kansen niet kunnen accepteren. De kans om te winnen is bovendien veel kleiner. Aan de andere kant is het verliezen van een bordspel geen ramp, terwijl verliezen in de strijd om de macht neerkomt op een catastrofe waarin niemand tweede wordt en zelfs de zogenaamde winnaar uiteindelijk verliest. Een leven op aarde zonder het beschavende, ondernemende en stabiliserende effect van de Arische mens is niets minder dan totale rampspoed.

Je zult allerlei obstakels tegenkomen wanneer je je inzet voor blanke rassenvastberaden politiek. En de grootste bedreiging voor de prille politieke "carrière" van de beginnende activist is noch de roden, noch ZOG. De meest efficiënte neutralisatoren vind je in je eigen directe omgeving: ouders, echtgenote of echtgenoot, vriend of vriendin, leraren, baas, collega's en ga zo maar door.

Eén ding moet volkomen duidelijk zijn voor iedereen die aan onze strijd wil deelnemen. Je zult nooit meer een volledig "normaal" leven leiden, en hoe actiever je je inzet voor onze zaak, hoe minder normaal het wordt. Dat betekent niet dat je leven "abnormaal" wordt. Je moet alleen afscheid nemen van veel gewone carrièremogelijkheden, van die dertien-in-een-dozijn-"vrienden", van die vriend of vriendin die misschien meer van je houdt om wat hij of zij van je wil dan om wie je werkelijk bent, en natuurlijk van de respectabiliteit waar je ouders of partner naar hunkeren en waar je leraren je op voorbereiden.

Je kunt geen veilig leven verwachten in de burgerlijke betekenis van het woord. Maar je zult een écht leven leiden en, nog belangrijker: een zinvol leven!

Het is een triest feit, en vooral moeilijk voor ons die geloven in de waarde van het gezinsleven en het principiële belang van orde en discipline, maar je moet gewoon elk goedbedoeld advies van je naasten negeren om je niet met het nationalisme in te laten. Doe je dat wel, dan durf ik te stellen dat je motivatie nooit echt sterk was en je de druk van de strijd die voor je ligt toch nooit had aangekund.

Veel ouders dreigen met allerlei represailles en in sommige gevallen zelfs met totale verstoting. Meestal komt dat voort uit oprechte zorg om jou en blijft het bij wanhopige maar loze dreigementen. In die zeldzame gevallen waarin er daadwerkelijk een totale breuk ontstaat, geloof ik dat die eerder voortkomt uit de zorg van de familie voor hun eigen status als fatsoenlijke burgers dan uit zorg om hun eigenzinnige en ongehoorzame zoon of dochter.

Wat vrienden, vriendinnen, echtgenoten en echtgenotes betreft: ze horen van je te houden om wie je bent, niet om wat je bent. Een goede raad: date en trouw met iemand die jouw opvattingen deelt. Een

relatie is al moeilijk genoeg zonder politieke tegenstellingen. Uit ervaring weten de veteranen van onze beweging dat een politiek gemengd huwelijk meestal eindigt in tragedie en verdriet – na jaren van schadelijke compromissen van beide kanten.

Wat onze politieke vijanden betreft: ze hebben geen echte argumenten tegen ons. Natuurlijk kunnen ze dan hun toevlucht nemen tot fysiek geweld, maar meestal volstaat het om een gevoel van angst te zaaien bij hun tegenstanders. Veel kameraden die de druk van hun naasten hebben doorstaan, klappen alsnog in elkaar door deze verlammende angst wanneer de pers hun namen en – God verhoede – foto's publiceert in de eindeloze reeks "nazi"-exposés van de media.

En wat dan nog? Wat kan er gebeuren? In sommige gevallen komt er een einde aan hun dubbelleven en komen hun geheimen aan het licht. Daar gaat het lidmaatschap van de vakbond, weg zijn de oppervlakkige kennissen, sommige idioten kijken je scheel aan. Nogmaals: en wat dan nog? Oké, er is het risico dat je je baan verliest. Maar loop daar niet zomaar weg; vecht terug en zorg dat je een goede advocaat krijgt die een flinke schadevergoeding voor je regelt. Je hebt nog steeds rechten, en hoewel ZOG heerst, moet het zich nog altijd houden aan wetten die hun oorsprong vinden in Arische opvattingen van rechtvaardigheid. Wees dapper en gedraag je als de blanke man die je zegt te vertegenwoordigen! Kruip nooit en laat nooit over je rechten lopen zonder verzet.

Mensen bewonderen over het algemeen moed en respecteren een man van principes. Precies die eigenschappen vrezen onze vijanden ook. Wat je politieke opvattingen ook zijn, op de lange termijn word je vooral beoordeeld op je persoonlijke gedrag. Door eerlijkheid en eer, fatsoen en onverschrokkenheid kun je de meeste negatieve gevolgen van mediabelichting overwinnen.

In Zweden gebruikten de verenigde ZOG-media buitengewone middelen om, in hun eigen woorden, "de opkomende golf van fascistische geweld" te stoppen. De exposés van de 62 belangrijkste nationalisten in Zweden door de vier grootste kranten zouden het nationaalsocialisme in dat land moeten verpletteren. In plaats daarvan werkte het als een gezonde zuiveringsactie: de zwakkelingen en lafaards werden eruit gefilterd, waardoor de onbreekbare hardliners overbleven. Het verlies van enige "respectabiliteit" of baan gaf hun alleen maar meer motivatie en tijd om zich in de politieke strijd te werpen.

Hoewel ik geloof dat het voornaamste doel van deze mediacampagne was om geld te verdienen aan de nieuwsgierigheid van het publiek, werden de eventuele oprechte hoop van de mediamollen om het "antifascisme" te dienen volledig de grond in geboord door het werkelijke resultaat van een twaalftal artikelen vol buitenlandse hysterie. Eigenlijk zou elk land moeten meemaken wat er in de pagina's van de Zweedse ZOG-kranten gebeurde. Dan zou de nationaalsocialistische beweging niet langer verontreinigd worden door onzuivere elementen die de beweging om persoonlijke redenen tegenhouden en/of later schaamte of regelrechte schade zouden veroorzaken voor onze strijd. De nachtmerrie van de pretenders en profiteurs, zuipschuiten en popsterren zou een zegen voor onze beweging zijn!

Natuurlijk is er ook de basale angst voor geweld die velen moeten overwinnen. Daar is geen schande aan. De meeste mensen – zelfs onder ons – zijn niet geneigd tot geweld en zijn er zelfs niet aan gewend. Hun karakter mag non-violent zijn, maar elke genetisch gezonde mens heeft van nature een instinct voor geweld. Dat instinct kan sneller naar boven komen bij bepaalde individuen en rassen, maar elke genetisch gezonde persoon zal gewelddadig reageren wanneer zijn of haar leven op het spel staat. Zelfs de zachtaardigste schepsels van de natuur grijpen naar geweld wanneer ze in een hoek worden gedreven.

Intellectuele studies kunnen hier weinig meer doen dan hooguit het ideologische recht op geweld in bepaalde situaties onderstrepen. Je moet je angst gewoon overwinnen door training en praktijk. En dat betekent deelnemen aan activiteiten die kunnen uitmonden in gewelddadige confrontaties. Hier zijn de volledige steun van de veteranen en de hechte kameraadschap van je medestrijders absoluut onmisbaar. We zijn allemaal ooit "groentjes" geweest en het is aan de geharde kameraden om ervoor te zorgen dat iemand daar niet blijft steken.

Ik denk dat maar weinig mensen ooit echt wennen aan de gewelddadige kant van de politiek, maar je moet proberen ermee te leren leven. Want in onze situatie is het helaas een triest feit van het leven. Dat betekent niet dat al onze kaders op het slagveld van straatdemonstraties en marsen moeten worden gestuurd. We moeten beseffen dat sommige mensen gewoon niet goed functioneren in zulke situaties, en natuurlijk speelt het veiligheidsaspect een rol. Er zijn mensen onder ons die veel meer kunnen bereiken onder de dekmantel van anonimiteit. Dit is geen vrijbrief om problemen te vermijden. Het gaat om mensen in gevoelige beroepen en posities die waardevol zijn voor de beweging, zoals advocaten, rechters, politieagenten, officieren, bankiers, journalisten enzovoort, en natuurlijk undercover-infiltranten.

Dit was jarenlang een lastige belangenstrijd binnen de beweging. De leiders vonden het moeilijk te accepteren dat sommige kameraden zich liever richtten op hun opleiding en/of carrière dan op spectaculaire politieke acties. Te vaak was dat wantrouwen in de motieven terecht. Wanneer de nationaalsocialistische aspirant een fraaie positie in het leven vond, verdween hij of zij vaak snel uit beeld. Zoals een vriend van mij sarcastisch opmerkte: "Je ziet nooit iemand met een Porsche in de beweging!"

Toch houden sommige van deze ogenschijnlijke afhakers vast aan hun innerlijke overtuigingen, ook al houden ze zich er stil over. Met andere woorden: ze zijn een slapende troef voor de zaak. Het is aan de beweging om hen ervan te overtuigen dat het zowel in hun belang als in het onze is dat ze zich op de een of andere manier nuttig maken. Contacten op hoge posities zijn nooit weg, en in onze kringen zijn die schaars, om het zacht uit te drukken. We moeten ze daarom zo goed mogelijk cultiveren. Nog beter is het wanneer de beweging vanaf het begin de opleiding en professionele carrière van haar supporters kan volgen. Ik weet dat dit een delicate en vaak vergeefse klus is waarbij het risico op mislukking – door ontmaskering of afhaken – groot is. Maar de beloning bij succes is des te groter.

We hebben contacten nodig bij politie en justitie om voor de hand liggende redenen, we hebben succesvolle zakenlieden nodig die ons financieel steunen, we hebben inside-contacten bij de pers nodig om onze zaak beter te kunnen presenteren, we hebben kameraden met militaire opleiding nodig voor de mogelijkheid van toekomstige gewapende conflicten, enzovoort.

Maar bovenal hebben we de goede oude traditionele politieke soldaat nodig. Zonder hem of haar is al het andere energieverspilling. Deze categorie kameraden zal altijd de overheersende zijn en daarom de belangrijkste doelgroep van dit veldhandboek.

Het is niet de bedoeling van dit hoofdstuk om je precies te vertellen wat je moet doen. Dat hangt volledig af van je eigen talenten en voorkeuren. Wat wel van je gevraagd wordt, is dat je al je inspanningen, energie en vaardigheden in je betrokkenheid stopt. We hebben geen behoefte meer aan hobbyisten, parttime-politici en weekendstrijders. Dit soort mensen is al veel te lang een last voor de beweging geweest.

Omdat dit een handboek is voor de Blood and Honour- en nationaalsocialistische activist, is het alleen maar gepast dat we je wat richtlijnen geven over de verschillende vormen van activiteit waaruit je kunt kiezen.

Als de gevoeligheid van je beroep het niet in de weg staat, moet je je organiseren! En zelfs als je baan het verbiedt, moet je zorgvuldig maar constant contact houden met de beweging. Een efficiënte maar discrete manier om dat te doen is via de vele nationaalsocialistische/White Power/Blood and Honour-websites. Maar als algemene regel moet je georganiseerd zijn. Er is zo'n variatie aan organisaties en activiteitenniveaus dat je meer dan genoeg alternatieven hebt om uit te kiezen.

Binnen de Blood and Honour-beweging is het leiderschap niet zo streng en zijn de organisatorische vormen veel losser dan bij de meeste andere nationaalsocialistische groepen. Dat betekent echter niet anarchie of dat er niets van je gevraagd wordt. Integendeel, Blood and Honour vertrouwt juist op persoonlijke initiatiefneming gebaseerd op een vaste nationaalsocialistische overtuiging.

Omdat het een jeugdige organisatie is met de muziekscene als belangrijkste attractie en dominante propagandamiddel, ben ik me terdege bewust van de vele risicofactoren. Alcohol, sterrenstatus en winst zijn de belangrijkste lokmiddelen die al te veel potentieel goede nationalisten hebben kapotgemaakt. Koning Alcohol is altijd een welkome en geëerde gast geweest in onze kringen – van de ruige en rowdy SA-mannen uit de vroege dagen tot de skinhead-crowds van vandaag. En dat het een fenomeen zou zijn dat beperkt blijft tot het basisniveau van de beweging, is simpelweg een mythe. Elitesoldaten van de SS en partijleiders zijn onder invloed van alcohol geweest. Adolf Hitler was geheelonthouder. Hij was ook vegetariër. Maar de Führer was uniek en ik behoor niet tot degenen die alcohol principieel afwijzen. De constante druk op onze kaders heeft een ventiel nodig, en voor velen is alcohol eenvoudigweg een middel tot noodzakelijke ontspanning. Te veel kan natuurlijk een vloek zijn, maar ik heb ook mensen gezien die om merkwaardige ideologische redenen lange tijd helemaal geen alcohol dronken, om vervolgens een zenuwinzinking te krijgen die veel meer persoonlijke en politieke schade aanrichtte dan een normaal alcoholgebruik zou hebben gedaan.

Laten we het hierover eens worden: als je besluit alcohol te drinken, dan is er een tijd en een plaats – en een limiet.

Ze zeggen dat alles relatief is. Sterrenstatus zeker. Helaas zijn we met niet zo veel, maar toch zie je de hunkering naar roem en fortuin ook onder ons beperkte aantal rock-'n-rollers. De laatste tijd hebben de organisaties die tot voor kort de grillen en eisen van bepaalde "sterren" accepteerden, hun zaak opgeruimd en een einde gemaakt aan de arrogantie en onredelijke royalty-eisen. Aan de andere kant drijft de gretigheid van sommige nationalistische(?) platenmaatschappijen met geld in hun vingers de eigenwaarde en geldelijke eisen van de artiesten vaak buiten proportie.

Als je een White Power-artiest bent, bedenk dan dat het doel van je activiteit is om onze boodschap van blanke rassennationalisme te verspreiden, ons eigen volk te entertainen en te inspireren en fondsen te werven voor de beweging. Als je het voor het geld doet, stel ik voor dat je het in de mainstream probeert en kijkt hoe ver je komt voordat je verzuipt in hun kosmopolitische riool van verbrijzelde illusies en dromen. Als je het voor de roem doet, moet je weten dat je publiek je waardeert om de boodschap die je brengt en de vreugde die je hun geeft als medenationaalsocialisten. Natuurlijk moet je – indien mogelijk – gecompenseerd worden voor je tijd en inspanning, maar net als anderen die doen waar ze goed in zijn ten bate van onze zaak, kun je geen speciale VIP-behandeling verwachten.

Ian Stuart heeft meer voor onze beweging gedaan dan de meesten en zeker meer dan welke andere blanke rocker ook. Hij had nooit een arrogante houding, hij is nooit financieel rijk geworden van zijn onschatbare werk. Dat is je idool, niet Elvis Presley of The Rolling Stones!

Wanneer je werkelijk gelooft in de zaak waarover je zingt of speelt, moet de voldoening van het bereiken van onze “massa’s” en het motiveren van hen om door te gaan, de grootste beloning op zichzelf zijn. En gelukkig zijn er tegenwoordig veel artiesten die dit begrijpen. Ze zijn het zat dat de primadonna-houding en het profiteurengedrag dat na de tragische dood van Ian de kop opstak. Nu spelen ze terug! Hun teksten zijn onbuigzaam, hun keuze van label is politiek en hun eisen zijn respect en steun in plaats van goud en glitter.

Natuurlijk riskeren ook zij de vervolging door ZOG – net als wij allemaal. Maar waarom zouden zij meer moeten tellen dan de rest van ons? Als White Power-artiest doe je een groot werk voor de beweging, je reist de blanke wereld rond, ontmoet een geïnspireerd en dankbaar publiek en deelt de vreugde en het enthousiasme met je broeders en zusters in de strijd. Waarom iemand dat zou riskeren voor financieel gewin en pathetische persoonlijke pop-“roem” of zou opgeven uit ongegronde angsten, gaat mijn verstand te boven. En ik weet zeker dat hetzelfde voor jou geldt, mijn kameraad-lezer!

Dus als je talent en een boodschap hebt, grijp dan die microfoon, die gitaar of die drumstokken en begin het geluid van White Pride and Power te verspreiden. Voor je eigen voldoening, ja; maar nog veel meer voor de nationale revolutie en de toekomst van ons Arische ras.

Dan hebben we de muziekmannen van de beweging. Het is een gemakkelijk leven als je de politiek buiten je motivatie houdt. Maar dan – door je eigen keuze – kun je niet echt verwachten dat wij je accepteren. Integendeel, je moet gezien worden als de parasiet die je bent en ook zo behandeld worden.

Ik betwijfel of een van deze dubieuze figuren de tijd neemt om dit boek te lezen (hoewel Wotan weet of ze het niet in hun glanzende verkoopcatalogus zetten!), en ik kan iedereen verzekeren dat het niet voor de kapitalistische infiltranten van onze beweging is geschreven. Het is – onder vele andere dingen – bedoeld als waarschuwing tegen hen en iedereen die onze zaak verzwakt voor kleinzielige eigenbelangen.

Dit betekent niet dat iedereen die zich bezighoudt met de productie, distributie en verkoop van White Power-rock een schurk of dief is. Velen zien het productieproces en de verkoopkanalen als uitstekende manieren om fondsen voor de beweging te genereren. Anderen, hoewel gedreven door particulier initiatief, helpen ons met donaties van zowel muziek als geld. We hebben professionals onder ons nodig, ook op zakengebied. Als je zulke talenten hebt, moet je contact opnemen met de bestaande platenmaatschappijen (bij voorkeur die van de beweging zelf), of voorzichtig je eigen distributie van White Power-goederen onder je lokale kameraden opstarten – en dan verder bouwen.

Ik ken er meerdere die vanuit zulke bescheiden activiteiten wereldwijde bedrijven hebben opgebouwd. Zorg er alleen voor dat je hart en overtuiging, en niet hebzucht en winst, de dominante drijfveren zijn.

Omdat ik weet hoe belangrijk de White Power-muziekindustrie is geworden voor de nationaalsocialistische scene in het algemeen, wil ik nog even stilstaan bij het daadwerkelijke runnen van de “show”. Zoals ik eerder heb opgemerkt, is ons volk – voor goed en kwaad – niet gezegend met veel zakentalenten. Toch is het noodzakelijk om de verkoopkanalen in elk geval zo zakelijk mogelijk te runnen. Te opvallend amateurisme laat de poorten van de winst wijd openstaan voor de Shylocks en oplichters.

Als je een postorderbedrijf runt, moet je je daarop concentreren en het tot regel maken om je klanten goed te bedienen. Dit lijkt misschien overbodig om te zeggen, en in de meeste bedrijfstakken zou het vanzelfsprekend zijn. Maar wij kampen met een tekort aan mankracht en met sabotage door ZOG in allerlei vormen – van censuurwetten tot invallen en postroof. Schande over die klanten die hier onwetend of onverschillig tegenover staan en onredelijke service-eisen stellen of oneerlijke kritiek verspreiden. Maar ook schande over die bedrijfsleiders die deze feiten negeren.

Als je een verkoopoperatie runt, is het geen hobby. Het kan grote sommen geld genereren, geld dat uit de zakken van onze politieke soldaten komt en – tenminste deels – naar de werking van de beweging moet gaan, geld dat de woede en acties van ZOG oproept. Met andere woorden: het vraagt je volledige aandacht.

Wanneer je verkoopcatalogi verstuurt, probeer dan te zorgen dat je het aanbod op voorraad hebt. Wanneer je orders ontvangt, probeer ze dan zo snel mogelijk te bedienen. (Er lijkt geen einde te komen aan de excuses die gebruikt worden om luiheid in deze zaak goed te praten. Wat ze allemaal gemeen hebben, is dat het gewoon excuses zijn, excuses en niets meer!) Houd fatsoenlijke maar veilige administratie bij, en besef dat de harde schijf van je computer beslist geen goede plek is om die te bewaren. Gebruik aangetekende post! Wat lijkt op een aangeboren krenterigheid bij te veel nationalisten vertraagt het tempo van onze operaties. En registreer belangrijke brieven en waardevolle pakketten. Dan heb je in elk geval een bewijs als ZOG-agenten proberen je zendingen te onderscheppen.

Wees voorzichtig met retouradressen die te herkenbaar zijn – vooral als je nationaalsocialistische goederen naar landen als Duitsland stuurt (waar zelfs undercover-ontvangstadressen soms noodzakelijk kunnen zijn). Als de inhoud zeer controversieel of niet al te waardevol is, laat dan helemaal geen afzenderinformatie staan.

Laatste maar zeker niet onbelangrijkste: houd een zakelijke houding aan tegenover het binnenkomende geld. Het is niet van jou om vrij te besteden, en het mag ook niet zomaar naar een heel ander project worden doorgesluisd – hoe verdienstelijk dat ook mag zijn. Wanneer de noodzakelijke kosten zijn gedekt – inclusief lonen – gebruik het kapitaal dan om te herinvesteren, hetzij in goederen of machines die je operaties onafhankelijker maken van niet-nationaalsocialistische bedrijven.

We hebben veel ruimte besteed aan het rockgedeelte. Dat betekent geen speciale voorkeur van deze auteur. Het betekent alleen dat het een groot deel van de nationaalsocialistische en nationalistische activiteiten van vandaag uitmaakt en vooral van Blood and Honour, of je dat nu leuk vindt of niet. Daarom is het belangrijk om een goede werking van dit dominante propagandamechanisme te waarborgen.

De meesten van jullie zullen echter slechts een perifere relatie hebben met de White Power-muziekscene. Je koopt en luistert naar cd's en bezoekt misschien wat concerten, dat is alles. En zelfs dat is geen must. Je hoeft geen rockmuziek te waarderen of als skinhead te lopen om deel uit te maken van onze nationaalsocialistische gemeenschap. Het gaat om je opvattingen en je bereidheid om voor die opvattingen te werken en offers te brengen.

Als supporter van Blood and Honour en/of lid van een nationaalsocialistische organisatie of nationalistische partij moet je beseffen dat de dagen waarin iedereen werd geaccepteerd en alles werd getolereerd om de ledentallen op peil te houden, voorbij zijn – in elk geval in nationaalsocialistische kringen. Er wordt van je verwacht dat je handelt zoals je predikt en leeft zoals je leert.

Bedenk dat we voortdurend in de schijnwerpers van de vijandige pers staan en dat de jongens in blauw een waakzaam oog houden op al onze activiteiten. Dit is geen excuus voor inactiviteit, slechts een herinnering dat je je verstand even goed moet gebruiken als je moed.

Als je een leidende, bekende figuur binnen de beweging bent, zijn deze richtlijnen vanzelfsprekend nog belangrijker. Ik besef volledig dat er situaties kunnen zijn waarin ZOG's wetten gewoon genegeerd moeten worden. In zulke gevallen moet je proberen de hele groep niet in gevaar te brengen. Alleen mensen met veel ervaring en de sterkste psyche moeten zulke taken op zich nemen. En hier hebben we het natuurlijk niet over willekeurige aanvallen op immigranten of zinloos voetbalgeweld. Zulke acties zijn volstrekt contraproductief. Concentreer je in plaats daarvan op onze politieke vijanden.

Hoeveel potentieel goede kameraden zitten er niet in de gevangenis te verkommeren vanwege zinloze daden van geweld gericht op doelen zonder politieke waarde? En als je een zogenaamde hooligan bent, vraag ik je: ben je bereid dezelfde risico's van fysieke confrontatie te nemen bij politieke demonstraties als op de voetbalvelden? Zelfs als het antwoord ja is, dring ik erop aan dat je je prioriteiten op orde stelt. Hooliganisme is op zijn best een brute vorm van fysieke en mentale gevechtstraining. Op zijn slechtst is het een miniatuurversie van de bloedige broederoorlogen van vroeger, waarbij blanke fans tegen elkaar vechten om een team dat waarschijnlijk in handen is van zionistische geldmannen en gekleurde spelers inzet en promoot.

Er is ook een innerlijke bedreiging waarmee we moeten afrekenen. Het gaat niet om vijandelijke infiltratie, hoewel dat vaak het beste wapen is van vijandelijke agenten wanneer ze erin slagen onze beweging binnen te dringen. Het is een kanker die de organisaties van binnenuit opeet en de belangrijkste oorzaak is geweest van de ondergang van menig echt grote nationalistische partij. Ik doel op het verderfelijke roddelen dat onze beweging al decennia achtervolgt. Het discrete gefluister achter de rug van medepatriotten, de ongegronde geruchten die met plezier worden verspreid, de venijnige beschuldigingen die nooit boven het kelderniveau uitkomen.

Zijn nationalisten meer geneigd tot zulke roddel en gekibbel? Dat is moeilijk te zeggen, maar de omgeving is zeker een broedplaats voor allerlei geruchten en roddel: een gesloten kring van mensen onder constante druk en aanvallen, een bredere kring van mensen die veel meer aan feesten doen dan aan partijwerk en hun gebrek aan enthousiasme en activisme goedpraten met loze roddel vermomd als "constructieve kritiek". En dan is er natuurlijk de klassieke en altijd aanwezige afgunst op degenen die succesvol zijn in hun ondernemingen en de jaloezie van degenen die minder politieke invloed hebben.

Dit is een dodelijke ziekte, even efficiënt als het angstvirus. Ik ben het vanaf het begin van mijn politieke betrokkenheid tegengekomen (ik ben jong begonnen en al een tijdje bezig…) en ik ben het overal tegengekomen waar ik ben geweest (en ik ben bijna overal in de nationaalsocialistische scene geweest…). Het gaat maar door, drijft goede mensen bij ons weg en vergiftigt de geesten van zowel de roddelaar als zijn of haar toehoorders.

Zeker, dit soort mentale vampirisme floreert bij tegenslagen en zware tijden. Maar wanneer er vooruitgang is, verandert het snel van karakter van venijnige "kritiek" naar jaloerse machtsstrijd. Hoewel het lijkt op een no-win-situatie, is dit iets waar we niet langer mee kunnen leven. Deze suïcidale activiteit moet uit onze gelederen worden uitgeroeid.

Ik dring erop aan dat je stopt met luisteren naar die schandalige verhalen van ongedefinieerde beschuldigingen tegen je kameraden en dat je reageert op het ruggensteken van je leiders. Zeg tegen deze haatzaaiers dat ze bewijs moeten leveren van hun beschuldigingen of hun ontevredenheid rechtstreeks bij de verantwoordelijken moeten aankaarten. Je weet dat al het andere niet alleen beslist on-Arisch is, maar ook pure sabotage en verraad jegens de beweging.

Er is maar één remedie tegen, en dat is een maximale dosis loyaliteit en eer. Zijn we politieke soldaten in de geest van de legendarische SS-legioenen, of zijn we een stelletje roddeltantes die onze tijd verspillen en onze eigen organisaties ruïneren met het geroddel van de oosterse bazaars?

Het spijt me als ik een donker en somber beeld heb geschetst van het leven in de nationaalsocialistische beweging. Omdat dit een veldhandboek is, is het doel van dit boek om je te begeleiden naar efficiënte betrokkenheid, maar ook om je te leren hoe je problemen kunt vermijden en gevaren kunt aanpakken. Ik heb ongeveer 75 procent van mijn leven tot de nationalistische beweging behoord en ik heb geen spijt van mijn betrokkenheid. Toch had ik sommige dingen anders gedaan – zowel voor mezelf als voor de vooruitgang van onze zaak. Ik heb veel plezier en opwinding gehad en ik voel eerlijk dat ik enig nuttig werk voor onze zaak heb verricht. Maar ik moet toegeven dat er ook veel tijd is verspild aan dwaze projecten en domme mensen. Ik wil niet dat jij dezelfde fouten maakt. Als ik zo’n boek als dit had gehad in mijn politieke kindertijd, had ik veel problemen kunnen vermijden en me meer kunnen concentreren op dingen die er echt toe doen. Dan hebben mijn fouten in elk geval een positief effect en kunnen ze dienen als les voor degenen die nu op de drempel staan van de actieve politieke strijd.

Een journalist vroeg me onlangs of ik me niet rot voelde door alle intimidatie en problemen die voortkomen uit mijn politieke betrokkenheid. Ik antwoordde dat het ontkennen van mijn eigen opvattingen, het niet reageren wanneer dingen vreselijk misgaan, het toelaten dat mijn cultuur wordt verdraaid en mijn volk wordt uitgeroeid zonder een vinger uit te steken, me veel slechter zou laten voelen dan alles wat onze vijanden me kunnen aandoen.

Ik vertrouw erop dat jij er net zo over denkt. Er kan geen grotere voldoening in het leven zijn dan te weten dat je gehoor hebt gegeven aan de roep van je voorouders en hebt gevochten om de toekomst van je volk te redden. Ondanks de opkomende golf van kosmopolitische terreur staan er steeds meer Ariërs op en vechten terug. Door je bij hun strijd aan te sluiten, krijgt je leven een betekenis in de diepste zin van het woord. En je deelt een missie en een lot met je medestrijders – een gemeenschap van kameraadschap en een gemeenschappelijk levensdoel: het voortbestaan en de bloei van ons Arische ras.

Zo’n betrokkenheid is verre van triest en somber; integendeel, het is een vreugdevolle en glorieuze strijd die wordt gevoerd door de schitterende ridderorde van ons heilige bloed.

Hoofdstuk 6: De toekomst

In mijn boek “Blood and Honour: The Way Forward” heb ik de toekomst van onze strijd in algemene termen besproken en geconcludeerd dat we inderdaad een kans op succes hebben. Maar het zal alles vergen wat we aan moed en verstand in huis hebben, de zegen van onze oude goden en dat beslissende beetje pure geluk!

In dit boek heb ik geprobeerd wat concretere adviezen te geven over hoe we de afhankelijkheid van oude Wotan en het konijnenpootje kunnen verminderen en vooruitgang kunnen boeken met onze eigen middelen. Toch kunnen we onze strijd niet los zien van de realiteit van de wereldpolitiek en de machtsstructuren. In de toekomst zullen we niet alleen op internationale schaal moeten opereren, maar ook volledig nieuwe allianties moeten smeden en gedurfde nieuwe tactieken en strategieën moeten kiezen. Verstand is belangrijker dan ooit, maar er is nog steeds geen ontkomen aan de noodzaak van ouderwets hard werken en moed.

We leven in een tijd van grote veranderingen, waarvan de meeste ten slechte. Er zijn echter ook tekenen van een reactie tegen de Nieuwe Wereldorde van het zionisme. Ik ben me er volledig van bewust dat de heer Jörg Haider van Oostenrijk een goedkope oplichter is, maar het blijft een feit dat het vooral zijn verzet tegen internationalisme, zijn pro-Oostenrijkse campagne en zijn soms sympathieke opmerkingen over nationaalsocialisme waren die hem de sympathie opleverden van het volk van Adolf Hitler, meer dan zijn pathetische excuses om de zogenaamde internationale gemeenschap te behagen.

Hetzelfde geldt voor Vladimir Zjirinovski in Rusland. Ja, ik weet dat zijn achtergrond dubieus is en ik weet dat zijn Russische imperialisme hem te vaak meesleept. Maar opnieuw is het zijn radicale en raciale nationalisme dat hem in de Doema houdt – ondanks de politieke doodvonnissen die de zionistische media hem al zo vaak hebben voorspeld. Soortgelijke voorbeelden van gouvernementele of in elk geval politiek invloedrijke oppositie tegen de Zionistische Wereldorde vind je in Servië, Slowakije en Wit-Rusland.

Helaas zijn er ook ernstige tegenslagen. De dood van president Tudjman in Kroatië opende dit land voor de zionistische handelaars van de Nieuwe Wereldorde en een professionele opportunist werd snel gekozen op beloften van EU-zegeningen en beëdigd onder toezicht van de rondreizende Tsjechisch-joodse mevrouw Albright. En in Servië werden militieleider Arkan en de Servische minister van Buitenlandse Zaken neergeschoten door de verborgen hand van politiek gangsterisme. Een redelijke veronderstelling en een vrij officiële beschuldiging uit Servië is dat het Westen zijn vernietigingsoorlog voortzet op de straten van Servische steden.

Natuurlijk was het verlies van de wieg van Servië, Kosovo, aan de Albanees-moslim-imperialisten een politieke nederlaag van tragische omvang. Maar het feit dat de oorlog terug is in Europa doorbreekt de status-quo van de gevestigde orde en opent de poorten voor lang onderdrukte agressie en nieuwe politieke constellaties. Hetzelfde geldt voor Ruslands campagne tegen moslimterroristen langs zijn zuidelijke grenzen.

Het trieste nieuws is misschien dat de communisten weer sterk zijn in Rusland, maar het goede nieuws is dat hun drijvende kracht tegenwoordig niet langer de oude kosmopolitische geesten van Marx en Lenin zijn, maar Russisch nationalisme en sterk anti-zionisme (hun leider gebruikt zelfs de beslist niet koosjere

term ZOG!). Er bestaat in feite, wat de toekomst ook moge bewijzen, een groeiende rood-zwarte politieke alliantie in Rusland, waarin de nationalistische politiek niet alleen die partijen verbindt, maar ongetwijfeld het allesoverheersende element van die alliantie zal zijn.

Het is aan medenationalisten buiten Rusland om contact te onderhouden met hun Russische kameraden en de beste “fascistische” krachten daar te beïnvloeden, zodat dit nationalisme zich niet ontwikkelt tot klassiek chauvinistisch imperialisme, maar ten goede komt aan Rusland – en aan de rest van Europa!

Op het kleinere en minder bloederige, maar nog altijd essentiële politieke toneel moeten andere allianties worden gevormd om onze onmiddellijke politieke toekomst veilig te stellen. Ik denk dan aan de dreiging van verboden en de censuuraanvallen op internet. Hier moeten we zeer rationeel en pragmatisch handelen en onze langetermijnaspiraties even opzijzetten om het heden te overleven. Zowel libertariërs (om principiële redenen) als de intelligentere elementen binnen het rode kamp (om redenen die vergelijkbaar zijn met de onze) verwerpen de ZOG-eisen voor politieke verboden tegen nationalisme en de pogingen om de vrijheden van de cybersamenleving in te perken. We hebben die vrijheden wanhopig nodig en we moeten alle beschikbare kanalen gebruiken om de stroom van vrije informatie ongestoord te houden door de brute censoren van ZOG.

Om te overleven en vooruitgang te boeken heeft de nationaalsocialistische beweging vooral wilskracht nodig. De mankracht is er al. We hoeven alleen onze krachten te bundelen en ze in de juiste richting te sturen. Geen gemakkelijke opgave, om het zacht uit te drukken. Maar hier kunnen we veel bereiken door het goede voorbeeld te geven. Kameraadschap, vastberadenheid en moed zijn onze beste argumenten om mensen aan te trekken, en de dreigende ondergang van ons volk is ons beste argument om te vechten.

Ons loutere voortbestaan in deze politieke chaos is op zichzelf al een prestatie. Maar het is niet genoeg. We lijken niet op de partijpolitici die tevreden zijn met de invloed die ze bij elkaar kunnen schrapen, alleen maar om hun dagen uit te zitten op een parlementaire zetel, gevoed door het geld dat ze onttrekken aan de belastingen van hun stemvee. Wij willen totale macht. Niet voor onszelf, maar omdat de keuze eenvoudigweg deze is: óf ons ras – via zijn echte vertegenwoordigers – heeft totale controle over zijn toekomst, óf het zal volledig verloren gaan.

Zeker, we voeren een opwaartse strijd, maar we vechten ook met onze rug tegen de muur, zonder andere uitweg dan voorwaarts, en dat geeft ons de ongetemde agressie van het in het nauw gedreven beest. De Arische mens zal weer opstaan en zijn rechtmatige plaats op aarde terugnemen. Of hij zal stervend vechten voor die plaats. Er is geen middenweg. Er is alleen de plechtige roep van onze voorouders en het glorieuze visioen van de toekomst.

Samen, als kameraden-in-de-wapenen, werpen wij – de laatsten van de traditionele Arische gladiatoren en berserkers, de hedendaagse Witte ridders en kruisvaarders, de erfgenamen van de gewapende legioenen van Europese nationaalsocialistische vrijwilligers – ons in de finale strijd voor ons ras en onze beschaving, voorbestemd voor roem en gevormd voor de overwinning.

WHATEVER IT TAKES!